VICE

GRATIS
VOLUMUL 1 NUMĂRUL 5

TOTUL ÎNCEPE CU UN ABSOLUT BLANK

ABSOLUT Blank prezintă sticla ca teren de joacă! 17 artiști români vor picta de-a lungul unui an o sticlă uriașă 3D, îmbrăcată în pânză albă, ce va colinda țara însoțită de multă distracție. Rezultatul va fi la fel de gustos vizual, precum e licoarea pentru papilele gustative.

Startul s-a dat în octombrie, la Academia Română din București, unde s-a ținut un super party în decor alb, colorat inițial doar de cocktailurile cu *ABSOLUT Vodka*. Vremea era frumoasa, adia un vânticel, iar oamenii zâmbeau clar, simplu și perfect, la fel ca brandul care impulsiona, din pahare, creativitatea. Când muzica s-a oprit, zâmbetele s-au rotit către tavan unde patru acrobați au continuat să danseze la înălțime. Cu răsuciri aerate, au ridicat o cortină ce a scos la iveală sticla iconică de *ABSOLUT*, gigantică, complet albă, împărțită precum un puzzle în 17 bucăți, fiecare menită unui artist român. Cel care și-a pus primul amprenta a fost artistul aerograf Andrei Pavel, ce a pictat meticulos aproape trei ore. Între timp, toată lumea bună și nebună a făcut poze și a socializat en-gross, nestingherită decât de sunetul unui trompetist haotic ce energiza atmosfera, peste muzica de fundal. Până la orele dimineții distracția a fost continuă, așa cum este și procesul de distilare continuă al *ABSOLUTVodka*. Bănuim că s-a terminat frumos, dar n-avem de unde să știm, căci la un moment dat eram și noi absolut blank. Dar informații despre petrecerile viitoare găsiți pe facebook.com/AbsolutRomania.

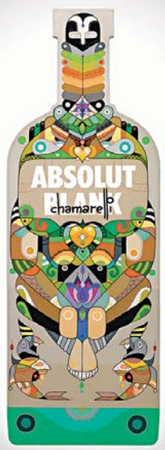

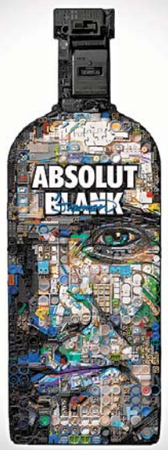

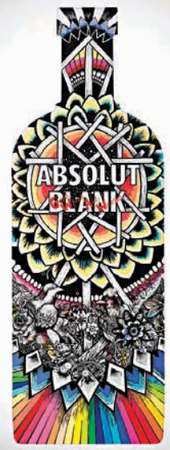

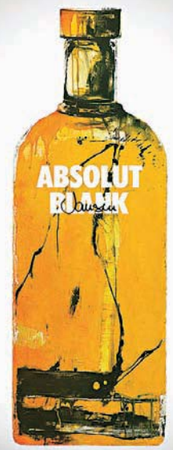

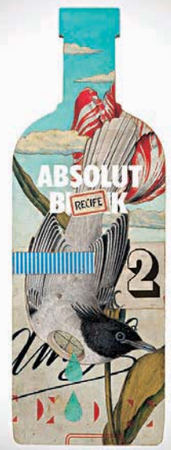

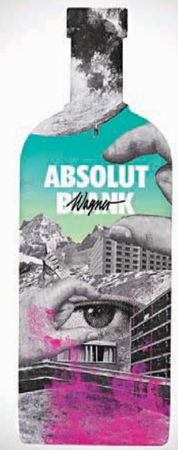

CUPRINS

Ilustrație de Matt Furie

VOLUMUL 1 NUMĂRUL 4

Copertă de Jason Fulford

ÎN SFÂRȘIT, AM STRÂNS TOATE TÂMPENIILE LA UN LOC
Perversa și faimoasa istorie a VICE.com (pe scurt) 12

UN LOC MINUNAT ȘI STRANIU
Festivalul Twin Peaks e o combinație de sirop de arțar cu șuncă 14

PUNE-ȚI BOCANCII ÎN CUI
O misiune de explorare a aripii rurale de extremă dreaptă în Germania 18

CURSA LIBERTĂȚII
Pe străzi, cu revoluționarii adolescenți din Libia 34

CEL MAI FIERBINTE HAOS DE PE PĂMÂNT
Dadaab – oaza supraglomerată de refugiați din estul Africii 40

LACRIMI DE KROKODIL
Un nou drog înfiorător seduce o generație întreagă 46

VIAȚA DE ZI CU ZI ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ 54

VÂNĂTOAREA DE MESIA
În căutarea sindromului Ierusalim în Țara Sfântă 60

5 Caseta redacției **6** Angajații lunii **8** Chestii de ultimă oră **22** DOs & DON'Ts
26 FASHION: PIZZA PARTY!!!!!!!!!!!!! **70** Artă: Frustrarea crează istorie **74** Film: Noi doi
76 Colțul de știință: putere Pili **77** Video-Games Killed the Radio Star **78** Carte **80** Muzică

FONDATORI Suroosh Alvi, Shane Smith

REDACTOR ȘEF GLOBAL
Andy Capper (andy.capper@vice.com)

EDITOR EXECUTIV GLOBAL
Rocco Castoro (rocco.castoro@vice.com)

REDACTOR ȘEF ROMÂNIA Ioana Moldoveanu (ioana.moldoveanu@vice.com)

SENIOR EDITOR Iris Opriș (iris.opriș@vice.com)

REPORTER Adrian Manolescu (adrian.manolescu@vice.com)

LAYOUT inkubator.ca

WEB DESIGN Solid Sender

TRADUCERI Oana Maria Zaharia

COLABORATORI Cristi Mărculescu

VICELAND.COM/RO contact-romania@vice.com

PUBLISHER ROMÂNIA
Fred de La Taille (fred.de.la.taille@vice.com)

SALES DIRECTOR
Olimpia Norsesovici (olimpia.norsesovici@vice.com)

TEXTE
Ioana Moldoveanu, Cristi Mărculescu, Adrian Manolescu, Henry Langston, Julien Morel, Hanz Wetzels, Wilbert. L. Cooper, Rocco Castro, Kelly McClure, A. Wolfe, Barbara Babrowska, Shane Smith, Andy Capper, Alison Severs, Sam McPheeters, Mark Tuominen

FOTO
Andrei Pandele, Henry Langston, Maciek Pozoga, Mattie Bamman, Martin Fengel, Sandy Kim, Tim Freccia, James Mollison, Stuart Griffiths

ILUSTRAȚIE
Johnny Ryan, Tara Tavi, Tara von Neudorf, Andreea Chirică

VICE ROMÂNIA
Primim: scrisori, fotografii pentru DOs & DON'Ts, CD-uri pentru recenzii, reviste, cărți și alte chestii marfă.
Sunați-ne, suntem plictisiți. București, România
Telefon / Fax: +4021 210 VICE (84 23)

VICE NEW YORK
97 North 10th Street, Suite 204, Brooklyn, NY 11211
Phone 718 599 3101 Fax 718 599 1769

VICE MONTREAL
127 B King Street, Montreal, QC, H3C 2P2
Phone 514 286 5224 Fax 514 286 8220

VICE TORONTO
360 Dufferin St. Suite 204, Toronto, ON M6K 1Z8
Phone 416 596 6638 Fax 416 408 1149

VICE UK
New North Place, London, EC2A 4JA
Phone +44 20 7749 7810 Fax +44 20 7729 6884

VICE AUSTRALIA
PO Box 2041, Fitzroy VIC 3065
Phone +61 3 8415 0979 Fax +61 3 8415 0734

VICE NOUA ZEENLANDĂ
PO Box 68-962, Newton, Auckland
Phone +64 9 378 1111 Fax +64 9 378 1113

VICE SCANDINAVIA
Rosenlundsgatan 36, SE-118 53 Stockholm
Phone +46 8 692 6260 Fax +46 8 692 6274

VICE ITALIA
Via Watt 32, 20143, Milano
Phone +39 02 4547 9185 Fax +39 02 9998 6071

VICE GERMANIA
Brunnenstr. 196, 10119 Berlin
Phone +49 30 246295-90 Fax +49 30 246295-99

VICE JAPONIA
3-3-3, Minami-Azabu, Minato-Ku, Tokyo 106-0047
Phone +81 3 5419 7763 Fax +81 3 5419 7764

VICE OLANDA
PO Box 15358, 1001 MJ Amsterdam
Phone +31 20 673 2530 Fax +31 20 716 8806

VICE BELGIA
Klokstraat 12, 2600 Berchem, Antwerp
Phone +32 3 232 1887 Fax +32 3 232 4302

VICE FRANȚA
21, Place de la République, 75003 Paris
Phone +33 953 267 802 Fax +33 958 267 802

VICE SPANIA
Joan d'Austria 95 – 97, 5 1, 08018 Barcelona
Phone +34 93 356 9798 Fax +34 93 310 1066

VICE AUSTRIA
Favoritenstraße 4-6 / III, 1040 Vienna
Phone +43 1 9076 766 33 Fax +43 1 907 6766 99

VICE MEXIC
Merida 109, Col. Roma, Del. Cuahutemoc, Mexico DF 06700
Phone +52 55 5533 8564 Fax +52 55 5203 4061

VICE BRAZILIA
Rua Periquito 264, São Paulo, SP, CEP 04514-050
Phone +55 11 2476 2428 Fax +55 11 5049 1314

VICE ARGENTINA
Darwin 1154 PB 6, 1414 Buenos Aires
Phone +54 11 4856 1135

VICE BULGARIA
5 Ogosta str., 1124 Sofia
Phone +359 2 870 4637 Fax +359 2 873 4281

VICE AFRICA DE SUD
Studio 401, 66 Albert Road, Woodstock, Cape Town
Phone +27 72 128 0015

VICE REPUBLICA CEHĂ
Haštalská 1, 11000 Praha 1
Phone +420 222 317 230 Fax +420 222 317 230

VICE GRECIA
22 Voulis Street, 6th Floor, 105 63, Athens
Phone +30 210 325 4290 Fax +30 210 324 9785

VICE PORTUGALIA
Praça Coronel Pacheco, nº 2, r/c — 4050-453 Porto
Phone +351 220 996 891/2 Fax +351 220 126 735

VICE POLONIA
Ul. Czarnieckiego 64 / 2, 01-548 Warszawa
Phone +48 22 839 52 32 Fax +48 22 839 52 32

VICE RUSIA
4th Syromyatnicheskiy Lane, 3/5, Building 5, Moscow, 105120
Phone +7 499 503-6736

Toate informațiile sunt proprietatea VICE Magazine Publishing Inc., care deține drepturile de autor pentru întreg conținutul.
Acestea nu pot fi reproduse parțial ori în întregime fără acordul scris al publisherilor. Printat de DEDRAX, Bulgaria. Vă rugăm reciclați hârtia.

ANGAJAȚII LUNII

WILBERT L. COOPER

Wilbert s-a născut într-o suburbie din Cleveland unde fiecare stradă e o fundătură numită după un animal sălbatic. Acum lucrează pentru noi în Williamsburg, Brooklyn, care e discutabil mai omogen și mai sufocant, dar măcar poți fuma un joint pe trotuar fără să se ia cineva de tine (doar rulează-l cu puțin tutun). L-am pus pe Wilbert să se ocupe de secția de știri de ultimă oră de la începutul revistei și l-am așezat lângă Harry Cheadle, care ne-a raportat că miroase a „prosop curat amestecat cu un miros ușor de transpirație". Wilbert face și un master în tipar și publishing la NYU și ne tot spune că nu e o glumă, dar noi continuăm să clătinăm din cap „... ce ți-e și cu băiatul ăsta". Sperăm să învețe repede cum stă treaba.

Vezi CHESTII DE ULTIMĂ ORĂ, *pagina 10*

ANDREI PANDELE

Andrei Pandele este fotograf și arhitect. A absolvit Institutul de Arhitectură Ion Mincu din București acum 43 de ani și a fost și arhitectul-șef adjunct al Capitalei între 1998-2001. Este membru al Asociației Artiștilor Fotografi Români din 73 și a expus în țară, dar și în străinătate, în Polonia, Slovacia, Franța, Olanda, Rusia și Germania. Noi am ajuns la el când ne-am dorit să prezentăm viața în România comunistă, în imagini. Este singurul fotograf din Europa de Est care a reușit să facă asta sistematic, într-o vreme în care pozele se făceau mai mult în familie, se știe. Ne-a plăcut foarte mult de Andrei Pandele, vorbește mult și este precum o cutie a Pandorei plină de amintiri, așa că i-am luat și un scurt interviu.

Vezi VIAȚA ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ, *pagina 54*

KELLY McCLURE ȘI A. WOLFE

Ca toate gagicile de bun-gust, Kelly și A.(pril) sunt mari fane Twin Peaks. Cum amândouă trăiesc în apropiere (Olympia și Portland), au reușit să ajungă anul ăsta la Festivalul Twin Peaks din North Bend, Washington, și să se îmbrățișeze cu adevărații Laura și Leland Palmer. În afară de a ne face invidioși până la greață, Kelly se mai ocupă și cu editarea recenziilor de albume muzicale și scrie săptămânal despre infatuările ei lesbiene, pe VICE.com. April e scriitoare și profesoară de diverse și posibil o comediană de succes internațional. Doar timpul ne va spune asta. În loc să ne trimită o poză cu ele două pentru textul ăsta, ne-au trimis o poză cu sandvișuri etajate.

Vezi UN LOC MINUNAT ȘI STRANIU, *pagina 14*

HESUS

Hesusul nostru hispanic veghează în fiecare zi redacția de subiecte plictisitoare și vicii prea puține. Am primit cadou personajul divin în valoare de nouă lei, de la Olguța Deleanu, care a făcut un articol despre kitschuri religioase în vremea când era practicantă la VICE. Hesus a levitat prin incantații din Rahova fix pe un dulap, lângă un logo de-al nostru 3D. Îl atrage tridimensionalul, acum că are și el o dimensiune în plus față de ipostazele obișnuite din icoane. Hesus este capricorn, poartă o pălărie de magician pentru că nu se spală niciodată pe cap și ruj destul de strident, deși el e un tip foarte chill și la locul lui. Cel mai mult l-a ajutat pe-un coleg de-al nostru care câteodată poate fi foarte enervant, când își cere scuze din orice. Acum, de fiecare dată când caută iertare, colegul se uită în ochii senili ai lui Hesus, care-l îmbie telepatic la o mântuire efervescentă.

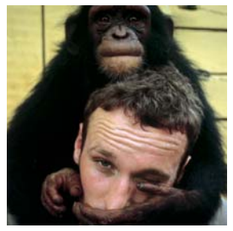

JAMES MOLLISON

Dacă intri des pe net, probabil ai văzut deja imagini din ultima carte foto a lui James, *Unde dorm copiii,* care conține portrete de copii din toată lumea și imagini cu dormitoarele lor. E un proiect drăgălaș, până ajungi la fetița nepaleză în vârstă de opt ani care lucrează într-o carieră de piatră. A făcut și chestii mai vesele, cum ar fi seria despre maimuțele mari și un album imens cu poze de acasă de la Pablo Escobar. Luna aceasta a fost la granița dintre Kenya și Somalia, pentru a se documenta despre rezidenții taberei de refugiați de la Dadaab, cea mai mare din lume și casa a 400 000 oameni nevoiți să se mute acolo datorită secetei și războaielor civile.

Vezi CEL MAI FIERBINTE HAOS DE PE PĂMÂNT, *pagina 40*

Fashion Cats

The cutest book of the cutest cats wearing the cutest outfits ever.

Meow!

Available wherever books are sold.

VICE

ULTIMUL EVREU DIN AFGHANISTAN

Zablon Simintov trăiește singur și se roagă singur. Pentru că este singurul evreu care locuiește în Kabul, are motive să se teamă de insurgenții talibani. Nu că ar crede că rasismul e în întregime rău.

TEXT ȘI FOTO:
HENRY LANGSTON

Vara asta, timp de trei săptămâni, eu și Conor Creighton ne-am plimbat prin Kabul, ne-am întâlnit cu oameni obișnuiți și am observat cum au grijă de propria lor siguranță (nu prea bine). În timp ce alergam pe câmpuri minate, cumpăram tone de ketamină și ne feream de bombe sinucigașe, am vorbit cu ultimul evreu rămas în Afghanistan ca să vedem cum e să fii ultimul tip din țară care sărbătorește Hanukkah. Înainte de-a discuta cu el, a trebuit să-i cumpărăm o sticlă de vodcă Absolut de pe piața neagră și să-i dăm 80 de dolari.

Născut în Herat în 1959, Zablon Simintov locuiește în Kabul, într-un apartament mic pe strada Florii, chiar lângă propria sinagogă.

Întrebat dacă a avut de suferit, ca evreu, din pricina talibanilor, a răspuns că toți au avut aceeași soartă, fără discriminare: „evrei, musulmani, păsări – pe toți i-au sâcâit talibanii".

Conform spuselor lui Simintov, evreii s-au stabilit în Afghanistan acum 1800-2000 ani, când majoritatea populației era budistă. Când s-a înființat Israelul, o mare parte din populația evreiască a Afghanistanului a părăsit țara. Întrebat de ce nu a plecat în Israel la soție și la copii, a răspuns: "Sunt afghan, de ce să-mi părăsesc țara și prietenii? Alți evrei au plecat pentru că n-au avut curajul să rămână aici".

Conversația a deraiat spre starea curentă a Afghanistanului, asupra căreia Simintov avea niște păreri interesante. „Americanii și englezii n-au făcut nimic bun pentru Afghanistan", a spus. „N-au terminat de înființat armata afghană și nu și-au terminat misiunea aici înainte să atace Irakul. Saddam Hussein era un lider puternic și un inamic fatal pentru Iran. A fost o greșeală să-l doboare. După ce plecați, totul o să fie distrus, o să aibă loc un nou război civil și Afghanistanul va fi uitat. E numai vina voastră. Avem nevoie de 400 de avioane de luptă și 4 000 de tancuri și-apoi o s-o ducem bine."

Înainte să plecăm, Simintov ne-a mai transmis: „Am un mesaj pentru americani: nu-l mai alegeți pe Obama; cu voia lui Dumnezeu, o să distrugă America. Habar n-are de nimic și n-are niciun drept să fie președinte. E negru. Ar trebui să măture străzile Americii". O să-i transmitem imediat.

Aflați mai multe despre Simintov iarna aceasta pe VICE.com.

Economia Apocalipsei

DE JULIEN MOREL
FOTO DE MACIEK POZOGA

Dacă ar fi să crezi tot ce citești, Mount Bugarach din Franța e singurul loc pe pământ care va supraviețui apocalipsei, cuibușorul de nebunii al Mariei Magdalena și al lui Iisus Cristos, cât și un magnet de farfurii zburătoare. Există îngrijorări fondate că mai mult de 10 000 de credincioși adevărați vor căuta refugiu aici în apropierea Armaghedonului, iar unii dintre ei au și sosit.

În triunghiul format de satele Bugarach, Rennes-les-Bain și Rennes-les-Chateau, și-au făcut apariția tot felul de profeți auto-declarați care vând produse gen cremă hidratantă făcută din ADN-ul Mariei Magdalena (215 dolari) și „training de inițiere" pentru cataclismul iminent (prețuri între 715 și 2 900 dolari).

Invazia de turiști a îmbunătățit semnificativ economia orașului. În ultimii cinci ani, prețul pământului s-a triplat, restaurantele locale sunt mai scumpe ca în Paris, iar magazinele organice vând biscuiți cu aromă de lavandă la 5,75 dolari. Inflația i-a enervat pe unii localnici, cum ar fi copiii din zonă, care văd turiștii ca pe „niște cretini" și spun că primarul „stă de vorbă cu jurnaliștii sperând ca prețul caselor să crească". Până și new-age-rii mai în vârstă sunt siderați de ce se întâmplă. Uraine, un hipiot care a locuit aici din anii '70, se luptă de 15 ani să nu fie dat afară. „Vor să-mi demoleze casa ca să construiască un complex de apartamente pentru scandinavii și americanii bogați".

Nu toată lumea se plânge. Un proprietar de hotel din Rennes-les-Bains spune despre noii lui clienți: „Nu sunt oameni răi. Vin aici ca să facă baie în stațiune și tot felul de chestii cu pietrele. Își aleg mesele în funcție de un pendul pe care îl bălăngănesc deasupra meniului".

În ultima noastră zi aici, ne-am plimbat prin pădure și am întâlnit un grup de germani, elvețieni și austrieci care își puseseră cortul într-o poiană. Când i-am întrebat cât au cheltuit pe excursie, au răspuns: „Nu prea mult. Doar 14 000 de dolari".

noisey.com
a new online channel showcasing emerging music from around the world
Metronomy
The Hippodrome, Kingston
watch this and more at
noisey.com
fb.com/noisey
@noisey_us
A VICE MUSIC EXPERIENCE
IN CONCERT WITH DELL & INTEL

VICE.com, prin 1996.

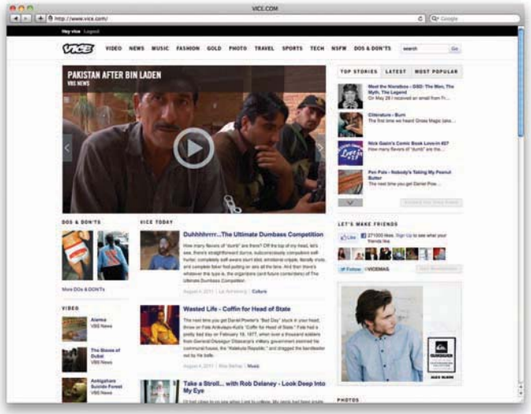

VICE.com acum. Ne place mai mult varianta noastră.

ÎN SFÂRȘIT, AM STRÂNS TOATE TÂMPENIILE LA UN LOC

Perversa și faimoasa istorie a VICE.com (pe scurt)

INTERVIU: ROCCO CASTORO

De-a lungul anilor, o grămadă de oameni au vizitat Viceland.com și s-au întrebat „Ce-i cu «land» ăla? De ce nu doar VICE.com?”. Atunci trebuia să explicăm că un individ vizionar a cumpărat VICE.com și câteva alte siteuri cu nume aparent întâmplătoare în 1996, pe când majoritatea oamenilor credeau că World Wide Web e un joc Nintendo. Așa că am înregistrat Viceland.com și ne-am văzut de viețile noastre.

Fast-forward până în 2005. De nicăieri, apare YouTube și pe lângă el televizorul pare o cutie cu bășini. Toată lumea e înnebunită după „IPTV” și site-uri cu videoclipuri fără număr se lansează peste noapte. Cele mai multe dintre ele proaste. În 2007, am schimbat noi situația cu VBS.TV, un experiment independent care a avut mai mult succes decât am sperat vreodată.

În orice caz, ideea e că toamna trecută ne-am dat seama că e stupid să avem două site-uri. Venise timpul să unim VBS și Viceland și să le îndesăm pe VICE.com – un megasite monolit cu potențial de a vindeca plictiseala (și, cu puțin noroc, cancerul) pentru totdeauna. După câteva negocieri cu proprietarul URL-ului, am stabilit un preț, iar un avocat s-a ocupat de hârtii. Numele lui este Ari Goldberger și l-am rugat să ne țină o mică lecție de istorie despre vechiul nostru domeniu.

VICE: Nu ești un avocat obișnuit. Poți să ne explici pe scurt cum îți câștigi existența?
Ari Goldberger: Sunt un avocat care se ocupă de domenii, unul dintre primii de genul ăsta. M-am trezit făcând chestia asta în 1996, în urma uneia dintre primele dispute legate de așa ceva. Eram fascinat de AOL, de e-mail și de toate astea, așa că am început să caut modalități de a crește puterea internetului în mediul legal. Am fondat ESQwire.com – un joc de cuvinte între „esquire” și „wired”. Corporația Hearst, care deține revista Esquire, m-a dat în judecată. M-am apărat singur și am câștigat. Atunci mi-am câștigat renumele și am devenit tipul la care trebuie să mergi dacă ai probleme legate de numele domeniului. Pe vremea aia trebuia să le explici judecătorilor ce e internetul.

Știi care era treaba cu VICE.com în 1996, când a fost creat? Se zvonește că era un site porno.
Am verificat chiar acum prin arhivele waybackmachine.org, dar se întind doar până în 1999. Eu unul cred că, pe vremea aia, proprietarul pur și simplu a făcut site-ul cunoscut unei companii australiene din industria pentru adulți care îi plătea pe proprietarii de domenii pentru trafic.

Da, mă uit și eu acum la arhiva din 8 mai 1999. Am dat click pe link și m-a trimis la justwild.com, care are o poză cu o femeie cu un fel de dovlecel înfipt în vagin. Ar putea fi și un castravete, greu de zis. Trebuie să fi fost o perioadă de glorie pentru genul ăsta de site-uri, nu?
Cred că industria filmelor pentru adulți o ducea grozav de bine prin 1999. Companiile plăteau bani grei pentru trafic. Dar prin 2004–2005, câștigurile au început să scadă, parțial din cauza taxelor mai mari pentru cererile de restituire a banilor, parțial din cauza constrângerii abuzurilor. Cererile de restituire a banilor au devenit o problemă majoră și au avut un impact negativ. Imaginați-vă că apare o plată de 35 de dolari pentru un site de adulți pe cardul cuiva și soția îl întreabă „Iubitule, ai făcut tu așa ceva?”. Și el răspunde: „Bineînțeles că nu, ce dracu'!”. Atunci soția sună la compania de carduri și le spune să ceară banii înapoi site-ului, și nu poate fi vorba de o dezbatere, pentru că în momentul ăla devine fraudă. Dacă te uiți la Way Back Machine se vede că, ulterior, domeniul direcționa utilizatorii spre Yahoo!, care afișa pe site link-uri pay-per-click și împărțea câștigurile cu proprietarul.

Au fost clienți sau oponenți de-ai tăi legali care au încercat să-ți joace feste? De exemplu, să înregistreze site-uri care să conțină numele tău sau anagrame creative?
A existat un tip pe nume Ryan care a vrut să cumpere ryan.com de la clientul meu. Câteva luni mai târziu, mi-am dat seama că prea mult amânasem să-mi iau arigoldberger.com. Dar când mi-am tastat numele să văd dacă e disponibil, a apărut o imagine cu trei grăsane goale care spunea: „Bine ați venit pe site-ul meu. Vreți să-mi vedeți gagicile?”. M-am informat cine îl deținea și am aflat că era tipul care vrusese să cumpere ryan.com. L-am sunat și i-am zis: „Foarte amuzant, dar poți să-mi dai numele înapoi?”. Am căzut la o înțelegere. VICE

VICE.com e live chiar acum. Intrați pe site imediat, dar să n-aveți pretenții să găsiți porno cu mâncare.

Photo by James Lee Curtis Toilet
Now 100% more Google-able.
THE NEW VICE.COM
There's just so much to say about it.
VICE
Have your say. Send your message to **vice.com/you**

Nu e deloc greșit să te înfășori în pungi de gunoi și să pretinzi că ești victima unei crime dintr-un serial TV. E chiar fun. Toată lumea ar trebui să încerce.

UN LOC MINUNAT ȘI STRANIU

Festivalul Twin Peaks e o combinație de sirop de arțar cu șuncă

TEXT: KELLY McCLURE ȘI A. WOLFE

FOTO: MATTIE BAMMAN

N-o să stăm să explicăm *Twin Peaks* pentru a treișpea mia oară. Fie l-ai văzut și îți place David Lynch și deja suntem de acord că e cea mai tare chestie de artă care s-a dat vreodată la televizor, fie nu l-ai văzut și, în cazul ăsta, îți invidiem ochii virgini când o să începi să-l vezi (ceea ce trebuie să se întâmple curând). Dacă cumva ai prins câteva episoade și nu ți-au plăcut, te rog, du-te și citește altceva. Serios, nu glumesc.

Festivalul Twin Peaks a început în 1993 ca un eveniment mic organizat de fani în North Bend, Washington, la doi ani după ce serialul s-a terminat și la un an după *Fire Walk with Me*. S-a transformat într-un eveniment anual care atrage fani din toată lumea. Acesta a fost primul an în care te puteai întâlni cu actorii din serial, și tot ăsta a fost argumentul care ne-a convins că, probabil, o să fie ceva mai mult decât o gașcă de oameni singuratici în costume urâte făcând pe piticii care merg cu spatele și certându-se despre bufnițe. Așa că am cumpărat bilete și am plănuit să fim în North Bend în primul weekend din august.

Multe dintre cadrele exterioare din serial au fost filmate în North Bend și în Snoqualmie la sfârșitul anilor ’80 și începutul anilor ’90, locuri care încă atrag fanii înverșunați pe tot cursul anului. A fost amuzant când ne întâlneam cu numeroși localnici de toate vârstele care nu auziseră în viața lor de serial și care nu înțelegeau de ce stăteam în mijlocul străzii să facem poze la ceea ce putea fi sau nu locul pentru scena aia din *Fire Walk with Me* în care Laura Palmer urlă ceva, după care găsește un mic con de brad.

Festivalul de trei zile a costat 170 de dolari (190 cu tot cu turul cu autobuzul) și anul acesta a atras cam 180 de fani (publicul nu a mai fost așa numeros din 2002, după spusele organizatorilor). Am petrecut o bună parte din weekend încercând să ne dăm seama pe ce au cheltuit banii ăștia organizatorii, în afară de decor (cu siguranță, nu i-au investit în securitate, pentru că niște prieteni de-ai noștri s-au putut strecura înăuntru prin mai multe locuri, fără probleme). Per total, nu pot zice că n-a meritat să dai banii ăia ca să îți poți face nevoile în Road-house și să o ții de mână pe Sheryl Lee pentru ultima oară.

Ceea ce urmează e un rezumat al festivalului Twin Peaks din 2011, scris în stilul ghidurilor turistice, doar că am folosit bușteni lui Log Lady ca sistem de notare, în loc de steluțe.

Kelly McClure s-a dus la festival deghizată în Johnny Horne, pentru că „pe ăsta îl doare-n cur de tot”.

A. Wolfe în rolul lui Maddy Ferguson, și NU Laura Palmer, cum au crezut toți. Fraierii!

Notele pentru celebritățile prezente:

SHERYL LEE (LAURA PALMER)

Deși juriul actorilor nu m-a ales drept câștigătoare a concursului de costume, am fost abordată mai târziu de un organizator destul de extravagant care mi-a spus că fusesem „convocată de regină” și că „regina întotdeauna primește ceea ce dorește”. N-am știut ce înseamnă asta. Dar apoi ne-am cunoscut și mi-ai strâns mâna preț de cinci minute, am avut contact vizual și ți-am explicat, timp de zece minute, cât de mult înseamnă lupii pentru mine, prin fabulele lui Esop și prin ajutorul vizual oferit de tatuajele mele, pe care ai vrut să ți le fotografieze cineva ca să le poți revedea acasă. M-ai întrebat, „O știi pe aia cu scorpionii și călugării?”. Asta a fost ca un White Lodge pentru mine.
A. WOLFE

SHERILYN FENN (AUDREY HORNE)

Te-ai vopsit blondă, nu pot să zic că mă omor după asta, dar presupun că nu poți trăi toată viața cu părul negru, ruj roșu și fuste plisate. Așa că nu ți-am scăzut puncte pentru faza asta. Ai pierdut niște puncte, în schimb, pentru că păreai să fi luat 50 de pastile diferite înainte de conferința cu fanii. Înțelegeam cam un cuvânt din cinci când vorbeai, dar am reușit să descifrez parțial anecdota ta despre cum David Lynch rezolvă orice cu un cappuccino, și că Lara Flynn Boyle e o „psihopată”. Aproape ți-am ras niște puncte din cauză că fiul tău m-a întrebat la picnic, în ultima zi a festivalului, dacă sunt băiat sau fată, dar până la urmă am concluzionat că nu e vina ta.
K. McCLURE

RAY WISE (LELAND PALMER)

În timpul conversației intense pe care o aveam cu Sheryl Lee, te-ai aplecat și ai comentat despre costumul meu de Maddy moartă, după care ai spus: „Ei, eu te-am omorât, așa că acum tre’ să te îmbrățișez”, pe un ton extrem de entuziast. Ai văzut dincolo de faptul că eram practic goală, îmbrăcată în plastic transparent și bandă adezivă, și mi-ai dat o îmbrățișare sănătoasă de zece secunde, iar eu aproape am făcut stop cardiac. Cu siguranță m-aș întoarce acolo pentru astfel de servicii.
A. WOLFE

Notele pentru ambianță:

PARCAREA SNOQUALMIE RIVER

Când am organizat excursia asta, am hotărât că e mai OK să campăm cu cortul decât să stăm la hotel. Le-am trimis un e-mail organizatorilor festivalului să îi întreb ce locuri de campat îmi recomandă și singura lor sugestie a fost parcarea pentru rulote. După două nopți, ne-a fost clar că au fost mituiți să facă recomandarea asta, pentru că locul ăla e imperiul rahatului. Era prima oară când campam, așa că nu mi-am dat seama cât de oribil era, de fapt, până când prietenii mei nu au remarcat ce ciudat era ca un camping să conste în câteva grămezi de gunoaie cu o vedere splendidă spre autostradă. Arăta mai mult a cursă BMX cu obstacole pentru puștani decât a loc în care să faci cartofi copți în jurul focului. Cireașa de pe tort a fost una dintre colegele de camping, o creștină blondă care făcea duș la aceleași ore cu mine și cânta „DUMNEZEU E ATÂT DE BUUUUUUN”.
K. McCLURE

Slavă Domnului că Bob nu era prin jur.

Te iubim, Sherilyn, dar te rugăm, ia-o mai uşor cu barbituricele, ca să putem înţelege ce spui data viitoare când mănânci rahat despre Lara Flynn Boyle.

Se spune că după ce Twede a luat foc în 2000, un bărbat a apărut pe acoperiş în timp ce acesta era renovat şi, fără explicaţii, a început să vopsească clădirea violet. A fost abordat, dar a fugit, ca să apară din nou câteva săptămâni mai târziu şi să îşi continue misiunea. De data asta a fost prins şi a susţinut că Dumnezeu îi spusese „să refacă restaurantul din Twin Peaks".

EXCURSIONIŞTII SURZI

Sunteţi super tari. În timp ce colegii de camping de pe partea cealaltă tuşeau şi vomitau în foc dându-şi unul altuia sfaturi gen „Băi, ascultă-mă puţin, băi, băi, nu, nu, nu! Ascultă-mă un pic!" la două dimineaţa, voi vă pasaţi lanterna unul altuia ca să ne puteţi face semne aprobatoare în întuneric de câte ori dădeam câte o cutie de bere pe gât cu viteza fulgerului. Cât despre fata gay de la party, care semăna cu La Roux: intimidezi mai tare cu ţigările tale de 15 centimetri decât cu părul. Eşti perfectă. Sau indestructibilă. Sau cum s-o zice. Te rog, dă-i o şansă lui Kelly.
A. WOLFE

BARUL „ULTIMA FRONTIERĂ"

Proprietarului barului: a fost simpatic ce-ai zis de costumul meu de Maddy moartă, deşi ai zis şi că arăt ca un „bebeluş în vitro". Mersi pentru băutură, oricum. Dacă ai un minut, explică-mi şi mie ce înseamnă abţibildul ăla cu „Tăvăliţi-mă în miere şi daţi-mă la lesbiene".
A. WOLFE

HANUL „FALL CITY"

Nu m-aş fi prins că ăsta era Road-house-ul din Twin Peaks dacă nu mi-ar fi confirmat câţiva localnici. Se pare că au trebuit să-l reconstruiască, pentru că cel vechi se dărâmase. Bănuiesc că e mai important să nu cadă acoperişul în capul clienţilor care plătesc decât să dai pe spate tocilarii cu o clădire veche. Acolo am încercat să fac caca prima oară pe parcursul călătoriei, dar n-am reuşit decât pe jumate, pentru că eram în toaleta pentru handicapaţi şi o grăsană stătea lipită de uşă gata s-o dărâme dacă nu ieşeam imediat. Cucoană, să ştii că obezii nu intră la categoria „handicapaţi". Sunt convinsă că încărcătura pe care abia aşteptai s-o dai afară era mai scârboasă decât o plăcintă cu cireşe veche de două zile şi nişte cârnaţi doar pe jumătate fripţi la foc, dar aşteaptă-ţi şi tu rândul, ca toată lumea.
K. McCLURE

RESTAURANTUL TWEDE

Faţada acestui local slinos era exteriorul restaurantului Double R Diner. Interiorul părea renovat, probabil pentru că doi tipi îi dăduseră foc în 2000 ca să acopere urmele unui jaf, şi a fost reconstruit de atunci. Chelneriţa, care lucra acolo de 17 ani, ne-a asigurat că focul nu a intimidat în niciun fel turiştii, care aglomerează localul la fel ca şi până acum. Mâncarea e scumpă, dar măcar se oferă 50 de feluri de hamburger şi părea a fi singurul loc din oraş mândru că a apărut în serial; au şi pictat un „Twin Peaks" pe zidul exterior, lângă o felie de plăcintă cu cireşe! E şi singurul loc oficial de unde poţi lua o felie oficială de plăcintă oficială cu cireşe Twin Peaks, care, oficial, a fost a dracului de delicioasă.
K. McCLURE

CĂLĂTORIE SPRÂNCENATĂ

Pe dunele de nisip acoperite cu tufe țepoase din Calais, Franța, refugiați din Iran, Afghanistan și Somalia se adăpostesc în colibe din lemn și din plastic, așteptând o ocazie să se îmbarce pe un feribot și să intre ilegal în Anglia. Am vorbit cu un supraviețuitor al acestei călătorii periculoase despre drumul lui din Iran în Marea Britanie.

TEXT:
HANS WETZELS

FOTO:
HENRY LANGSTON

VICE: De ce ai fugit din Iran?
Reza: Sunt din Tabriz, o zonă populată de minoritatea azeră. Guvernul ne discriminează. Ca activist, am scris articole critice despre asta. Când serviciile secrete au amenințat că îmi ucid familia, m-am hotărât să mă mut în străinătate.

Unde te-ai dus?
Întâi am zburat din Teheran în Turcia. Apoi am mers pe jos prin munții Kurdistanului, am dormit în adăposturi de piatră și m-am ascuns în peșteri atunci când kurzii trăgeau în mine. Vor să plătești o taxă ca să treci prin regiunea lor. Turcia e un iad pentru refugiații iranieni. Dar relieful e de așa natură încât n-ai de ales decât să treci prin ea. Primul ministru al Turciei este prieten cu Ahmadinejad, așa că serviciile secrete iraniene sunt peste tot.

Cum ai ajuns în Europa?
Într-o noapte am furat o barcă veche din lemn de pe coasta Turciei. Acum, că mă uit în urmă, nu înțeleg ce dracu' a fost în capul meu de am traversat Marea Mediterană singur. Au fost momente când eram total pierdut și nu credeam că o să mai văd uscatul vreodată. A fost periculos, dar uneori trebuie să-ți asumi riscuri.

Tu ți-ai asumat ceva riscuri...
Da, de exemplu, atunci când am păcălit poliția de graniță în Grecia, la sfârșitul călătoriei cu barca. Grecii nu-și dau seama de diferența dintre un turc și un iranian, așa că m-am strecurat într-un grup de turci care era în vacanță. M-am furișat peste graniță și apoi m-am urcat într-un camion să dorm un pic.

Cum se doarme într-un camion?
Există o parte aplatizată pe cabina unor camioane, pe care poți să te întinzi. Am mers așa vreo 16 ore. Credeam că o să mor înghețat, dar am reușit să străbat Italia și să ajung la granița franceză. Aș fi putut cădea între roți, se întâmplă destul de des. Am bătut în acoperișul cabinei când am vrut să cobor, dar eram atât de înțepenit de la lipsa de mișcare și de frig, încât am căzut de pe camion și mi-am rupt glezna.

Acum, că ai reușit să ajungi în Anglia, ce-o să faci?
Încerc să învăț engleza. Numai așa o să pot face ceva. Mă duc zilnic la bibliotecă, unde este internet gratuit, iar seara mă uit cât mai mult la televizor, pe posturi englezești.

Terentela

TEXT: WILBERT L. COOPER
ILUSTRAȚIE: JOHNNY RYAN

Aproape săptămânal se raportează violuri agresive în Zimbabwe, dar de data asta disperații după sex nu erau nici trupele președintelui Robert Mugabe și nici măcar bărbați. Poliția caută un grup de femei care își capturează victimele de sex masculin oferindu-le o cursă în mașina lor elegantă. Apoi drogează bărbații și îi violează sub amenințarea pistolului, uneori chiar zile în șir.

Acestor doamne le place să păstreze sperma ca suvenir, ceea ce a făcut autoritățile să creadă că e vorba de un fel de ritual. Ceva mai devreme anul acesta, un tânăr de 24 de ani a raportat că a fost violat sub amenințarea unui șarpe, după ce s-a urcat în mașina unei femei tatuate care avea o reptilă imensă pe bancheta din spate a Hondei sale albe. Toate victimele și-au păstrat anonimatul, deși printre ele s-a numărat și un ofițer de poliție. Nu s-au arestat suspecți încă, dar și dacă vor fi prinse, probabil vor scăpa ușor. În Zimbabwe, violarea unui bărbat de către o femeie nu este considerată a fi în afara legii.

NEGRU PE ALB

TEXT: WILBERT L. COOPER

„Negrotei" a fost un toponim foarte popular pentru primii coloniști în America. Era folosit în orice denumire, de la un munte în Columbia Britanică (Muntele Negroteiului) până la un izvor în Texas (Izvorul Negroteiului Mort) și, până recent, la un lac, la o stradă și la un râu din New York. La cererea organizațiilor precum Asociația Națională pentru Sprijinul Persoanelor de Culoare, cât și a oamenilor albi și jenați din întreaga lume, autoritățile locale și agențiile federale au îmblânzit aceste numiri deranjante. Dând dovadă de creativitate și istețime, Texas a schimbat „Izvorul Negroteiului Mort" în „Pârâul Negrului Mort", Comisia de Denumiri Geografice a Statelor Unite a înlocuit cuvântul „negrotei" din toate denumirile, cu „negru", iar Departamentul de Conservare a Mediului din New York a decis să șteargă pur și simplu toate numirile ce conțineau cuvântul „negrotei" din documentele oficiale.

Stefan Köster, capul NPD din Mecklenburg-Vorpommern, și David Petereit, editor al platformei de extremă dreaptă MUPInfo, în fața la Thinghaus în Grevesmühlen.

PUNE-ȚI BOCANCII ÎN CUI

O misiune de explorare a aripii rurale de extremă dreaptă în Germania

TEXT: BARBARA DABROWSKA

FOTO: MARTIN FENGEL

Jamel, un sătuc din statul nordic Mecklenburg-Vorpommern, a atras rezidenți de extremă dreaptă din 1990, de la unificarea Germaniei. Cel mai celebru este Sven Krüger, antreprenor și politician de dreapta, care a fost arestat de curând pentru negoț cu bunuri furate și posesie de armă fără permis. Krüger a făcut tot ce-i stătea în putere ca să-i expulzeze din Jamel pe cei care nu erau pasionați de măsurarea distanței până la locul de naștere al lui Hitler (un semn, îndepărtat între timp, informa rezidenții că mai erau 855 de kilometri până la orașul austriac Braunau am Inn), și a oferit spații de birouri pentru partidul politic de extremă dreaptă NPD, care își are acum sediul în incinta companiei sale din învecinatul Grevesmühlen. Când și-a decorat sediul cu steagul german ante-război și a afișat logo-ul companiei cu un muncitor care zdrobește steaua lui David, orice dubii legate de convingerile lui extremiste s-au evaporat.

Zvonuri despre copii care salută străinii cu „Heil Hitler" au catapultat satul Jamel în atenția presei, care semnala frecvent – Mecklenburg-Vorpommern, și pe bună dreptate – că ideologiile de extremă dreaptă în Germania nu sunt fantome ale trecutului, ci sunt încă viguroase, mai ales în fosta Germanie de est.

Când am vizitat așa-zisul „sat nazist" Jamel, am fost dezamăgită. E o așezare minusculă cu opt case, construită de-a lungul unei străzi pavate pe care o parcurgi în câteva minute. Dacă n-aș fi știut că mai mult de jumătate dintre cei 37 de locuitori au ca pasiune picturile murale pe teme neconstituționale (în Germania e ilegal să afișezi simboluri care celebrează regimul nazist sau sunt asociate cu acesta în vreun fel) și că au fost acuzați de participarea la acte de violență ce țin de extrema dreaptă, satul mi s-ar fi părut idilic și liniștit.

Uwe Wandel, primarul din Grevesmühlen, m-a însoțit prin mica localitate. Când l-am întrebat dacă în Jamel au avut loc acte concrete de violență, a menționat ceva de anii '90, când o casă cu rezidenți care nu erau de extremă dreaptă a fost incendiată. Cea mai mare crimă din oraș în ultima vreme a fost poluarea cauzată de compania de demolări a lui Krüger, acuzat de depozitarea ilegală a deșeurilor din construcții. Potrivit spuselor lui Wandel, sătenii știu foarte bine cine este vinovat de depozitare, deși toți au pretins a fi ignoranți. Și, fără martori, nu se pot depune acuzații.

Wandel nu are nicio problemă cu existența fasciștilor, ci doar cu activitățile lor ilegale. „Nu poți rezolva problema extremei drepte de pe o zi pe alta. Mereu vor exista adepți ai acestor ideologii", a spus el. „Nu am o problemă cu asta. E vorba de libertatea de opinie. De ce ar conta doar libertatea mea? Atâta timp cât nu încalcă legea, sunt liberi să facă ce vor. Dar dacă o încalcă, atunci populația și statul trebuie să ia măsuri."

Fiind mic și izolat, Jamel pare a fi locul ideal pentru a stabili o comunitate a adepților aceleiași politici. Conform spuselor lui Wandel, noii rezidenți urmează un program simplu (și sinistru): „Abolirea statului german și resurecția celui de-al Treilea Reich". Dacă te uiți pe homepage-ul MUPInfo, un site local asociat partidului NPD, al cărui editor are sediul în biroul lui Krüger din Grevesmühlen, găsești tot felul de referiri la „ură rasială ca în 1933", a adăugat el.

Am plecat spre Grevesmühlen, să vizităm Thinghaus-ul lui Krüger, care s-ar traduce aproximativ prin „casa comunității". (Potrivit MUPInfo, Thinghaus este un „refugiu al libertății" dar, potrivit ziarului *Hamburger Morgenpost*, seamănă mai degrabă cu un „lagăr de concentrare").

Următoarele două ore au fost perioada în care am stat cel mai aproape vreodată de niște adepți ai supremației albe. Mi-am murmurat numele când s-au făcut prezentările, ușurată că nimeni nu mi-a observat rădăcinile poloneze. Discuția cu David Petereit, editorul MUPInfo, și Stefan Köster, președintele local al NPD, a fost la fel de șocantă ca și grătarul pentru friptură pe care am observat inscripția în engleză: „Holocaust Fericit!". Petereit era prietenos în mod superficial, încercând să se apropie de mine pe motiv că „lucrăm amândoi în presă". Köster, pe de cealaltă parte, îmi reamintea de o versiune malefică a pictorului Sigmar Polke, impresie întărită atunci când mi-a povestit că fusese condamnat pentru atac asupra unei femei din aripa stângă. Era mascată, a argumentat el cavalerește, și „nu îți puteai da seama că e femeie".

Atât Köster cât și Petereit prevăd o catastrofă imensă la orizont, atunci când imigranții îi vor aglomera pe germanii buni (arieni). Spre cine direcționează ei toată aceasta ură, având în vedere că doar două procente din populația statului Mecklenburg-Vorpommern sunt străini? „Populația de străini din Leipzig a crescut la opt procente, și asta s-a întâmplat în doar câțiva ani", a răspuns Köster. „Mișcarea asta o să se întindă și aici până la urmă. Și nu vrem asta. Nu e vorba că urâm străinii. Dar dacă te uiți la orașele mari, structura lor socială e complet dată peste cap. Nu vreau ca tinerii să fie înjunghiați în stațiile de metrou. În Hamburg, asta se întâmplă aproape zilnic. Noi suntem doar foarte prevăzători."

Argumentul cum că ar fi doar prevăzători e unul dintre motivele care face partidul NPD atrăgător

Pictura aceasta murală a devenit trademark pentru Jamel în reportajele din presă. Reprezintă „familia ideală" pentru extrema dreaptă, cu trei copii și motto-ul Jamel: eliberat – social – național.

Un gard de sârmă ghimpată, un turn de veghe și steagul vechi al Germaniei separă festivitatea în aer liber „Holocaustul Vesel" de oricine trece prin spatele Thinghaus-ului.

Semnul de deasupra intrării în Thinghaus reprezintă litera runică Algiz, care înseamnă apărare, cât și expresia „Mai bine mort decât sclav" în protogermană. Logo-ul companiei Krüger de pe ușă arată un muncitor în construcții care sparge steaua lui David.

Am găsit grătarul ăsta pentru barbecue, cu inscripția „Holocaust Fericit!”, în curtea din spatele casei Thinghaus, păzit de doi ciobănești caucazieni.

Replica mașinii de poliție e una dintre cele două oportunități de distracție pentru cei zece copii care trăiesc în Jamel. Apropo, niciun copil cu care ne-am întâlnit nu ne-a salutat cu „Heil Hitler”.

Nici localnicii și nici primarul nu îndrăznesc să vorbească despre conexiunea dintre compania de demolări a lui Krüger și grămada de gunoaie și moloz care poluează satul Jamel.

și pentru cetățenii cu drept de vot care nu se consideră fasciști. Partidul îi ajută pe vârstnicii șomeri să-și rezolve problemele cu actele și orice dispute legale, investește intensiv în recrutarea de tineri, distribuind orice, de la broșuri cu caricaturi drăgălașe și naționaliste cu peștișori, până la CD-uri cu muzică de extremă dreaptă. Acestea din urmă au fost interzise, o prohibiție la care Petereit, evident, are de obiectat. E o exagerare, susține el, să spui că versurile despre „bocancii care tropăie cu ecou prin Berlin” se referă la trupele SS – pot fi o aluzie la Napoleon, la sovietici sau chiar la armata germană de astăzi. După conversația cu Köster și Petereit, care m-a ajutat să înțeleg cum funcționează strategiile de recrutare de voturi în cadrul NPD, mica enclavă Jamel, ai cărei rezidenți par a fi nepăsători față de restul lumii, mi s-a părut cât se poate de neamenințătoare.

Am plecat din Thinghaus ca să mă întâlnesc cu Gabriele Hünmörder, manager al unui club pentru tineret care a lucrat cu adolescenți încă dinainte de reunificare. Le-a văzut pe toate: de la ascensiunea neo-nazismului la începutul anilor ’90, la copii fasciști crescând, așezându-se la casa lor, construindu-și familii și, în cele din urmă, pierzându-și interesul pentru activitățile de extremă dreaptă. Ea susține că Krüger e un exemplu de frustrare personală care s-a transformat într-o cruciadă politică. „În copilărie, Sven a primit mai multe bătăi decât mese calde. Întotdeauna e vorba de o familie sau de o familie surogat”, crede Hünmörder.

În timp ce stăteam în biroul lui Hünmörder, decorat generos cu obiecte de artă de origine amerindiană, au intrat doi dintre „copiii ei”, acum tineri adulți. Cel mare, mi-a șoptit ea, aparține înainte unei organizații extremiste pentru tineret, Wiking-Jugend. În zilele acelea, călătorea cu un grup de discipoli care se ține după el, cărându-i gențile, întărind ideea că mulți dintre acești tineri căutau pe cineva care să le spună ce să facă în anii haotici de după reunificare. Când în sfârșit a hotărât să se despartă de grup, s-a ales cu o falcă fracturată.

„E ca o sectă. Au strategiile lor cu care prind în mreje copiii”, a spus. Spre surprinderea ei, scena extremei drepte a devenit mult mai sofisticată și rafinată în ultimii ani, renunțând la bocancii de luptă și frizurile de skinhead și încercând, în schimb, să încorporeze în propagandă personalități ca Che Guevara și Dolores Ibàrruri, care sunt mult mai atractive pentru adolescenți decât bolboroseala despre Hitler.

Jamel a fost un magnet pentru presă în ultimul an, dar extrema dreaptă e activă și în afara granițelor lui. Și, așa cum s-a văzut la ultimele alegeri locale din Mecklenburg-Vorpommern, unde NPD a câștigat șase procente din voturi, partidul știe să atragă alegătorii, cerând pedepse mai dure pentru pedofili și abolirea monedei euro. Dar chiar dacă curtea germană de justiție o să-i ceară lui Krüger să-și țină discursurile extremiste dintr-o celulă de închisoare, spiritul și ideologia lui vor continua să trăiască.

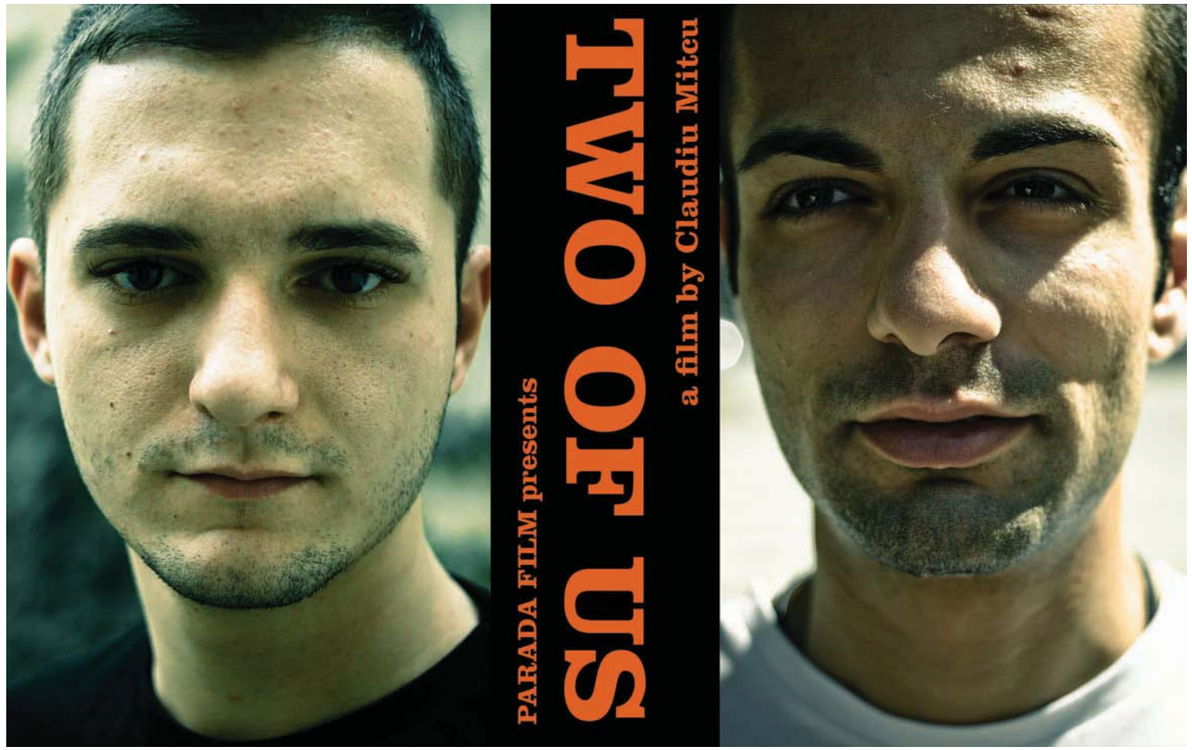

DOs

Probabil vă așteptați să fac o glumă despre cum gagicile astea bicicliste au oprit să-și „facă plinul” înainte de cursa cea mare, așa că tocmai am făcut-o.

Da! A venit vremea să sărbătorim contribuția pe care rastafarii albi au adus-o culturii moderne! Cel mai bun mod de a face asta este să le legăm destule baloane de cap cât să plutească în spațiu până la Planeta Bleah în galaxia Căcat cu Ochi unde își pot duce restul vieților urâte.

Am încercat și eu trucul ăsta. Mi-am băgat un picior în cur și cu ajutorul cârjelor am convins ușor gagicile de la concerte să mă fută din compasiune. Singurul dezavantaj e că piciorul îți miroase a rahat vreo două luni după faza asta.

Dacă bășinile ăsteia pot să facă așa ceva unei perechi de blugi de marcă, închipuie-ți ce i-ar putea face limbii tale.

Eh, știți cum se zice. Când ești la Roma, poartă-te ca romanii, iar când ești pe Insula Focului, poartă-te ca băieții monarhiști scoțieni non-hetero, tâmpiței și atletici.

DON’Ts

Poza asta e superbă pentru că arată exact cât de trist și de singur te simți când ești vrăjitor. Ai superputerea asta mișto de a mișca planete și de a invoca demonii iadului, dar există o singură putere pe care nu o deții: cea a prieteniei.

Uite ce spirit liber drăgălaș. Adoră libertatea de a se plimba prin America, libertatea de a-și coase etichete tâmpite pe jachetă și libertatea de a-și tatua căcaturi incomprehensibile pe față. Pentru că asta-nseamnă să fii liber, băi. Asta, și să obligi un animal adorabil să trăiască aceeași viață oribilă pe care o duci tu.

Sper că tipul ăsta dă mesaj la deratizare, pentru că are o problemă sub formă de șobolan mare și gras pe cap.

Cel mai rău lucru când ai sub zece ani e că n-ai voie să intri la Simpozionul Tocilarelor în Bikini.

Îți pot da ce cadou dorești de Crăciun, atâta timp cât ceea ce-ți dorești e un pachet de Marlboro care miroase ca puța mea.

DOs

Pare o idee bună pentru un film. Un ratat excitat interpretat de Seth Rogen freacă o lampă fermecată și deodată îi apare vrăjitorul ăsta gay din Cosmos, jucat de Sir Ian McKellen. Vrăjitorul încearcă să-l învețe cum să agațe gagici purtând tricouri verzi hipioate, șepci violet și, în general, chestii din astea cool. La sfârșit, Seth reușește să i-o tragă fetei visurilor lui, dar apoi își dă seama că e gay și că, de fapt, e îndrăgostit de vrăjitorul lui imaginar. În ultimele 30 de minute din film, Rogen și McKellen și-o sug unul altuia.

Poate că iPod-ul a ucis casetofonul, dar a și eliberat un umăr pentru o formă mai puțin enervantă de distracție în public.

la uite, e Amy Fisher, își promovează ultimul ei porno „Ți-o trag și ție, și... nevesti-tii 3”.

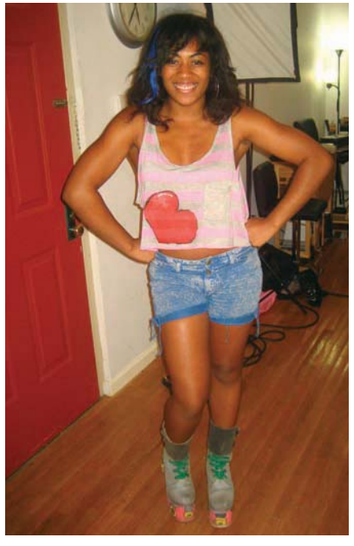

Ai nimerit la un moment dat un site de-ăla porno cu bodybuilderi și te-ai gândit: „Brrrr, înapoi, înapoi, înapoi”. Dar apoi creierul ți-a zis: „Ce-ar fi dacă netezesc puțin venele alea, și pun o pereche de pantalonași scurți, apoi fac totul mai vărătic adăugând niște role și înghețată și o poziție încordată șmecheră” și te-ai trezit deodată că ștergi de spermă idolul New York-ului din 1988 până în prezent.

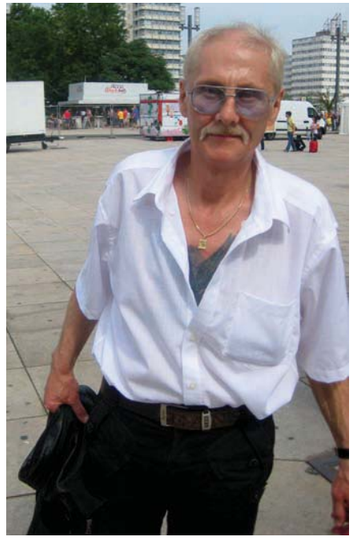

Multe dintre tatuajele de pe piept ale oamenilor sunt doar cireașa din vârful unui tort compus din alte multe tatuaje de căcat, dar când surprinzi cu privirea un mic fragment dintr-un phoenix în flăcări care iese din cămașa unchiului tău german taciturn, care nu s-a căsătorit niciodată și nu vorbește despre ce a făcut în anii ’70, îți amintești că, dacă privești lucrurile în mare, tu și cu mine suntem amândoi niște mari fătălăi.

DON’Ts

Întotdeauna îți spui „Ce drăguț, o ploicică de vară. În sfârșit o să se răcorească puțin”. Și-apoi începe să toarne și te face fleașcă, încă sunt un milion de grade afară, și, pe deasupra, fiecare gură de aer pe care-o iei miroase ca și cum cineva ți-ar șpreia pișat de câine direct în sinusuri. Știu. Și mie îmi vine să mă sinucid.

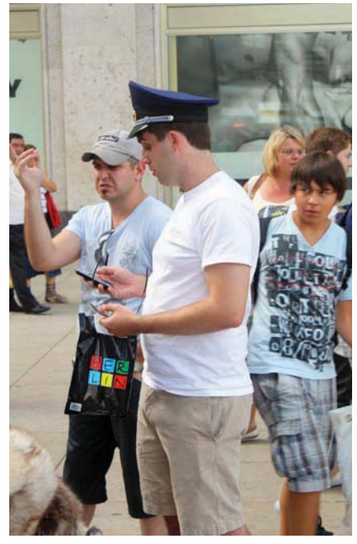

Cam așa vede America Europa: polițiști cool în tricouri și bermude care trimit SMS-uri și fotografii alb-negru gigantice cu oameni care și-o trag la fiecare colț de stradă.

De ce e copilul ăsta așa trist, te-ntrebi? Și tu ai fi trist dacă ar trebui să-ți ții fața atât de aproape de a patra țâță a bunicii.

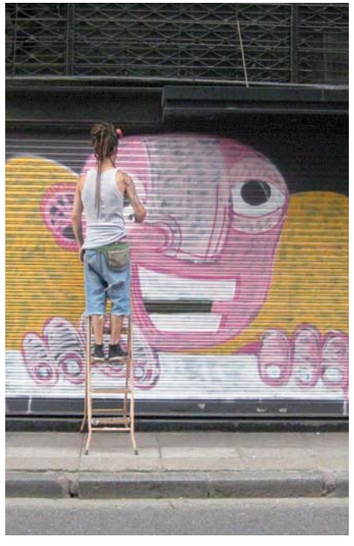

Ce dracu’ vrea să fie asta? Un fel de Frankenberry băsit? Mersi că faci scârboșenia asta de oraș și mai hidos decât este cu desenele tale de obsedat de musli, domnule Graffer Penal.

Ia să verificăm lista de Fraier Ratat... Colanți din spandex roz super-strâmți care-ți strivesc boașele: bifat. Șortul unei fetițe de 13 ani, pentru a zădărnici orice speranță de supraviețuire a boașelor: bifat. Băut suc cu paiul dintr-un fruct, pentru a sărbători moartea boașelor: bifat.

PIZZA PARTY!!!!!!!!!!!!!!

FOTO: SANDY KIM, STILIST: IAN BRADLEY

Machiaj și coafură: Darine Sengseevong, Asistent: Jessica Virgin
Modele: Brandee, Emily, Manjari, Sheyna; cu mulțumiri speciale Robertei

Rochie Hien Le, colier Etten Eilert, cămașă și brățară Surface to Air, rochie Won Hundred; top Brochu Walker, fustă Charlotte Ronson, colier, brățară și inele Surface to Air, ceas Casio; rochie Kimberly Taylor, inel Digby & Iona

Rochie Won Hundred, tenişi Converse, colier şi brăţară Surface to the Air, brăţară Vintage

Tricou Eley Kishimoto, pantaloni Imitation, tenisi Converse, brățară Trina Turk

Rochie Charlotte Ronson, inel Surface to Air, ceas Casio

Fusta Wood, colier Surface to Air, ochelari vintage

Cămașă Wood Wood, cercei Trina Turk

CURSA LIBERTĂȚII

Pe străzi cu revoluționarii adolescenți din Libia

Prima dată când am fost în Libia, în 2010 am fost arestat după primele două zile ale călătoriei. Făceam un documentar pentru VICE și am fost reținut pentru că filmam într-un loc în care autoritățile nu au fost de acord. Ce a urmat au fost ture nesfârșite de întrebări, urlete intimidatoare, clătinări incredule din cap la încercările mele de a-mi afirma inocența – și, bineînțeles, acuzații de spionaj. Când, în sfârșt, am fost eliberat, mi-am jurat că nu mai calc în Republica Libiană a Marelui Partid Socialst (nume oficial). Dar mi-am încălcat repede promisiunea și m-am trezit înapoi acolo, în mijlocul unei revoluții haotice și violente, aproape un an mai târziu.

TEXT: SHANE SMITH
FOTO: TIM FRECCIA

Shane pe o navă de croazieră transformată în feribot revoluționar, în drum spre Misrata.

Foarte rar are cineva șansa să trăiască istoria pe propria piele, să participe la revoluție direct, în toată gloria ei urâtă. Și chiar că e urâtă. Comunicare proastă și dezorganizată; infrastructură deteriorată și năruită care complică mișcarea; electricitate intermitentă; mese sporadice; zgomotul duduitor al artileriei din depărtare și țăcăneala stridentă a unei mitraliere în apropiere îți asigură doza de adrenalină pe cel puțin un an. Poți să-i spui, în cel mai bun caz, haos organizat, și, în cel mai rău caz, haos anarhic. Dar ce haos minunat! Să urmăresc zbaterea pentru eliberare din mâinile unuia dintre cei mai tiranici dictatori din istoria recentă a fost unul dintre cele mai inspiratoare momente din viața mea.

Nu mulți au prevăzut venirea primăverii arabe. Am petrecut mult timp în Orientul Mijlociu și aș fi pariat pe sume mari de bani că violențele n-o să se întindă în regiune, așa că, atunci când revoltele au izbucnit anul acesta în Tunisia și în Egipt, încă aveam dubii că o să înceapă și în Libia. Gaddafi deținea prea mult control, prea multă putere și prea mulți bani, ca oamenii să îl poată înfrunta. N-am avut dreptate. Chiar în timp ce scriu asta, forțele rebele au intrat în Tripoli, au invadat reședința lui Gaddafi, și îl vânează pe colonel ca să-l judece pentru crimele comise împotriva umanității – sau să-i ofere transportul spre exil în siguranță.

Se luptau cu orice găseau. Un tip avea o pușcă subacvatică pentru pescuit.

A doua mea excursie în Libia a constat în două săptămâni de călătorie de la granița egipteană până la Benghazi și apoi în prima linie, pe front, la Misrata. Pe drum, m-am amestecat cu diverse grupuri de rebeli. Am fost șocat să văd cât de tineri erau mulți dintre ei. Abia ieșiseră din pubertate și se luptau cu orice găseau (un tip avea o pușcă subacvatică pentru pescuit). Discuțiile cu ei dădeau dovadă de atâta eroism și curaj încât mă întorceau pe dos. Un rebel cu care am stat de vorbă tocmai ieșise din spital în noaptea aceea – deși își pierduse un picior – ca să se întoarcă pe front. Un ONG îi oferise un zbor până în Germania și o proteză pentru picior, dar el a preferat să se furișeze din spital ca să se alăture tovarășilor lui.

Mai târziu, am întâlnit un grup care tocmai se întorcea de pe frontul dintre Tripoli și Misrata. Majoritatea erau adolescenți din Benghazi. Fuseseră 68 la început, dar când m-am întâlnit cu ei rămăseseră doar 35. În ciuda pierderilor mari, erau încă optimiști.

Dar întrebarea care se simțea în aer era „De ce luptă?”.

Toți cei pe care i-am întrebat – bancheri, vânzători, studenți, muncitori în construcții, ingineri petrolieri și foști loiali ai lui Gaddafi – mi-au dat același răspuns: „Libertate”. Mă simțeam ca în

DE LA STÂNGA LA DREAPTA: *Mulți dintre luptătorii libieni pentru libertate abia au trecut de adolescență.*

În siguranța relativă a capitalei rebelilor din Benghazi, n-am putut să nu observ că luptătorii dădeau o mai mare atenție garderobei decât tovarășii lor de pe front.

Un rebel de pe front care ne-a rugat să-i transmitem lui Gaddafi că vine după el.

finalul de la *Braveheart* de fiecare dată când un rebel se uita în ochii mei și îmi spunea asta. Un pușți de 16 ani mi-a zis: „O să mor pentru ca măcar ceilalți să poată respira aer liber”. Amețitoare replică de la un adolescent, mai ales că mulți dintre rebeli nu sunt destul de în vârstă ca să fi cunoscut și alt sistem politic în afară de cel al lui Gaddafi. Să-ți rișți viața pentru libertate e una, dar să ți-o rișți pentru *conceptul* de libertate e complet altceva. Nu luptau pentru legea musulmanilor sau ca să devină martiri. Nu luptau nici pentru Islamism sau împotriva Vestului. Încercau să-l doboare pe un om care, în ultimele patru decenii, a sponsorizat aproape fiecare organizație teroristă de pe planetă. Un om responsabil pentru bombardarea de avioane (bombardamentul Lockerbie, zborul UTA 772), un om care a ordonat numeroase asasinate, a furat majoritatea petrolului (și astfel bunăstarea) propriului său stat pentru el și familia lui, a transformat Libia într-un stat controlat de poliție și o paria printre țări. Tinerii aceștia erau dispuși să moară ca să își scape țara de dictatorul acesta groaznic, ca să poată fi și ei, pur și simplu, „ca restul lumii”.

Un băiat de 15 ani pe care l-am întâlnit pregătea un camion cu rachete Grad pentru bătălie.

Aproape fiecare clădire arbora steagurile tricolore dinaintea regimului Gaddafi, pentru a susține revoluția. În multe cazuri, ne fluturau deasupra capului și steagul Franței (prima care a aprovizionat rebelii cu arme), al Qatar-ului (principali donatori de bani și benzină), al Germaniei (participantă la protestele NATO) și al Americii. Când i-am întrebat ce era cu steagurile americane (amintiți-vă că asta e o țară în care s-a făcut propagandă anti-America mai mult decât oriunde altundeva timp de 40 de ani), au răspuns că pentru ei America înseamnă libertate.

Când am ajuns în sfârșit la Misrata, am observat că era înconjurată de trupele lui Gaddafi și se putea ajunge doar pe mare. Încet, ne-am făcut drum spre front și ne-am oprit periodic să discutăm cu rebelii. Un băiat de 15 ani pe care l-am întâlnit pregătea un camion cu rachete Grad pentru bătălie. Radiind de încântare, m-a întrebat dacă aș putea „să le cer arme noi lui Clinton și Obama”, ca să îl poată învinge pe Gaddafi și să-și împlinească visul de a juca pentru Miami Heat sau Dallas Mavericks. În timp ce vorbeam cu el, m-a izbit cât de multe se schimbaseră într-un timp atât de scurt – era o Libie diferită de cea pe care o vizitasem anul trecut, o țară complet nouă. Când vezi atâta curaj și convingere sub ochii tăi, îți dai seama că *orice* e posibil, că ne putem schimba, într-adevăr, viitorul. Ne putem scrie propria istorie. Și, de fapt, trebuie. VICE

Urmăriți-l pe Shane în prima linie a frontului revoluției libiene într-un nou documentar, luna asta, pe VICE.com

DE SUS ÎN JOS: *După ce și-a pierdut piciorul, tipul ăsta s-a furișat din spital ca să se întoarcă în luptă. Nu vrei să te pui cu el, mai ales la îndemânarea pe care o are când folosește pușca subacvatică.*

În mod normal, n-ai folosi cuvântul „drăguț” ca să descrii tineri arabi înarmați care poartă gloanțe ca accesorii, dar în poza asta n-ai cum să zici altceva despre Abdul Salam Faituri.

Escorta noastră, în vârstă de 11 ani, care ne-a ghidat pe străzile sinistre din Misrata.

new POP ORDER
control live series
RADIO GUERRILLA FM
ELIBERADIO
STRFKR
18 NOIEMBRIE
WWW.FACEBOOK.COM/STARFUCKER
CLUB CONTROL
www.facebook.com/clubcontrol
control alt.indie
oneday YOUR MUSIC LIVE

CEL MAI FIERBINTE HAOS DE PE PĂMÂNT

Dadaab – oaza supraglomerată de refugiați din estul Africii

FOTO: JAMES MOLLISON

Când cei mai privilegiați și norocoși dintre noi și-au petrecut vara insuportabil de fierbinte a anului 2011 închiși în dormitoarele lor cu aer condiționat, au lăsat să le alunece cuburi de gheață pe sfârcuri și au dat pe gât cocktailuri răcoritoare, peninsula cea mai estică a Africii era în toiul celei mai groaznice secete din ultimii 60 ani. Au trecut luni de zile fără un strop de ploaie, astfel rezultând o foamete pe care majoritatea dintre noi o cunoaște doar din legende și din texte religioase.

Etiopia, Djibouti, Somalia, Kenya, Uganda și alte părți ale Africii de Est, toate au atins niveluri înspăimântătoare de inaniție, ceea ce, conform unui oficial USAID, ar putea avea drept rezultat moartea a sute de mii de copii în toamna aceasta. Mulți și-au părăsit țărâmurile natale și au fugit spre Dadaab, una dintre cele mai mari și mai vechi tabere de refugiați din istorie. Dadaab se află în deșertul kenian, la aproximativ 30 de kilometri distanță de Somalia („teritoriul celui mai mare dezastru umanitar" din lume, conform Înaltului Comisar al Refugiaților UN, António Guterres).

Compusă, practic, din trei tabere – Hagadera, Ifo și Dagahaley – Dadaab a fost fondată în 1991, cu o capacitate maximă de 90 000 de refugiați. Tabăra găzduiește momentan 400 000 de oameni și, zilnic, continuă să sosească 1 400 de persoane noi, din care jumătate sunt copii. Se estimează că populația în zonă va ajunge la 500 000 până la sfârșitul anului. Unele familii trăiesc aici de generații întregi, nasc copii fără vreun fel de acte sau naționalitate.

Cu ajutorul organizației Doctori Fără Frontiere, fotograful James Mollison a vizitat Dadaab-ul la sfârșitul lui iulie, pentru a fotografia portretele unora dintre mulții locuitori ai regiunii. James le-a fotografiat și casele, care de multe ori aveau podele din noroi și pereți din cârpe.

Urmăriți un nou episod Picture Perfect despre James și lucrările lui din Dadaab, în premieră, în septembrie, pe VICE.com.

Nisipurile din Dadaab au fost salvarea multor oameni săraci și înfometați.

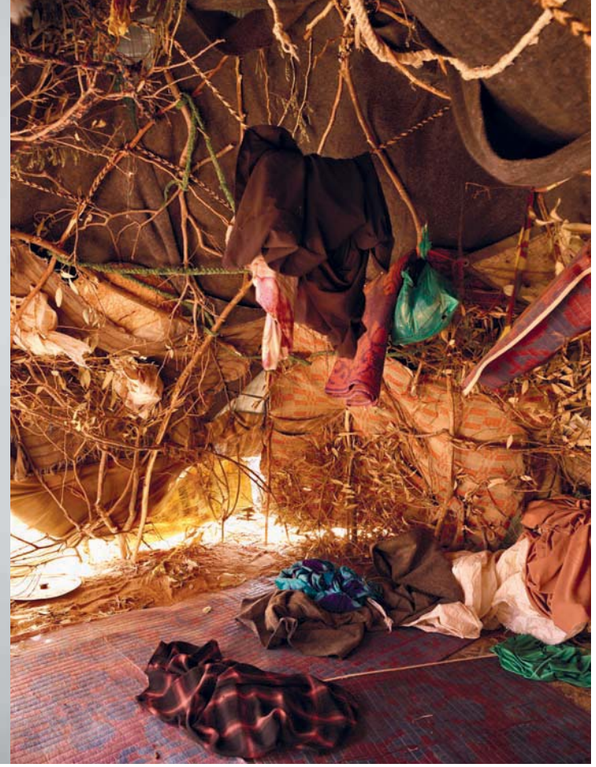

SUS: *Maryan, 35 ani, și copiii ei au pornit spre Dadaab împreună cu un grup de 30 de refugiați și animalele lor. La scurt timp, au fost interceptați de o bandă de hoți care le-a furat patru vaci. Au mers alte șapte zile și nopți până să ajungă în siguranță la Dadaab. Maryan speră ca, în tabără, copiii ei să primească educație și crede că viața e mai bună aici decât în locul lor de baștină.* **JOS:** *Said Ali, 10 ani, trăiește de un an în tabără cu părinții și cei patru frați. Tatăl lui Said a vândut caprele familiei ca să cumpere bilete de autobuz spre Kenya. Said crede că viața e mai bună aici decât în Somalia, pentru că mâncarea, apa și educația sunt mai ușor accesibile. În țara lui nu a mers niciodată la școală. Dieta lui obișnuită constă din ugali (porumb), dar în săptămâna dinainte să fie fotografiat a avut noroc și a primit puțină carne.*

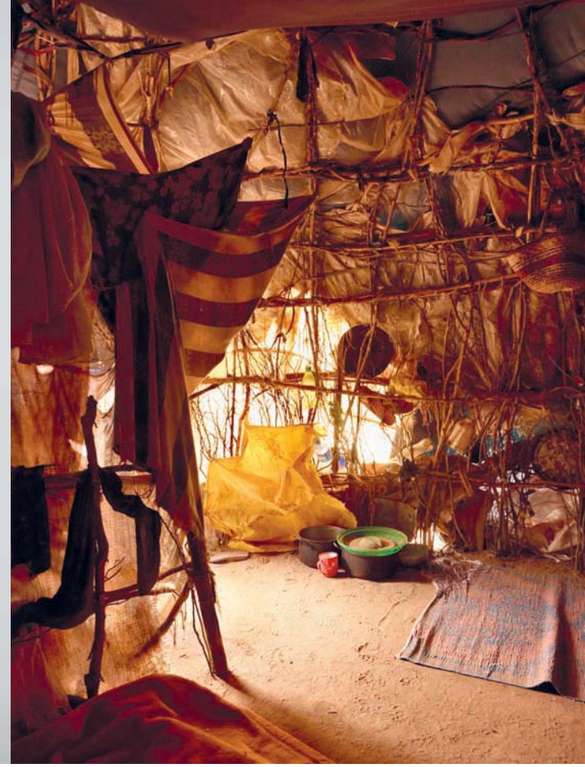

SUS: *Nirto Shukri Adeli, 15 ani, din Afmathou, Somalia. Doarme într-o colibă cu părinții ei și cei nouă frați și surori. Își petrece majoritatea timpului având grijă de ei. Nu a fost la școală niciodată.* **JOS:** *Aden Mohid Suthi, 50 ani, din Salagle, Somalia, ajunsese în tabără cu 20 de zile în urmă, împreună cu cei patru copii de vârste mici, atunci când a fost făcută fotografia. A părăsit Salagle din cauza secetei și a conflictelor dintre clanuri. Pe vremea când ploua mai regulat, Aden era fermier. A început să construiască un adăpost, dar deocamdată stă cu familia în această colibă. Femeile dorm înăuntru, iar bărbații sub cerul liber.*

Habiba Ali, 23 ani, cu fiul ei, Hassan Farah. După doi ani de secetă și foamete, au plecat din satul lor natal Bu'aale, Somalia, într-o căruță trasă de măgari. Ca mulți alți refugiați, pe drum a fost oprită de bandiți. Pentru că nu avea nimic să le dea, i-au dat foc la căruță. Fără alt mijloc de transport, Habiba și fiul ei s-au văzut obligați să meargă pe jos 30 de zile ca să ajungă în Dadaab.

Habiba și fiul ei erau în tabără de o lună atunci când li s-au făcut portretele și au stat un timp în salonul temporar de spital amenajat de Doctori Fără Frontiere în tabăra Dagahaley (poza de mai sus), acolo unde sunt tratate zilnic cazurile de malnutriție.

LACRIMI DE KROKODIL

Un nou drog înfiorător seduce o generație întreagă

TEXT: ANDY CAPPER & ALISON SEVERS
FOTO: STUART GRIFFITHS

Punctul de intrare în Gorgovski. Un cartier de blocuri turn părăsite, populat de tineri, majoritatea dependenți de heroină și krokodil. Aici, un tânăr vomită după ce și-a injectat heroină într-un șanț împuțit, plin de țânțari. Hamsterdam-ul de la The Wire *pare un ceai dansant englezesc pe lângă asta.*

DE LA STÂNGA LA DREAPTA: *Omniprezentele blocuri turn turcoaz din Gorgovski reflectate într-o baltă; E OK să lucrezi într-o fabrică de oțel și să fii prost plătit – deoarece o faci pentru tipii ăștia; Co-producătoarea noastră Alison Severs glumește cu echipa după o zi întreagă de stat printre adolescenți dependenți de krokodil; Ciobănești germani imenși sunt prezenți la tot pasul prin zonele cu țigani ale cartierului, sar la tine peste garduri și îți provoacă atacuri de cord.*

Nu degeaba se spune „exilat în Siberia". Am învățat asta încă din prima zi a excursiei noastre la Novokuznețk, în partea vestică a acestei regiuni din Rusia, care se întinde pe aproximativ 12 milioane de kilometri pătrați. Vara, frigul face loc unui sezon înnorat și înmiresmat, plin de țânțari de mărimea degetului mic.

Un aer de sărăcie din era sovietică însoțește fiecare aspect al vieții orașului: blocurile gri putrezinde, urletele câinilor vagabonzi, micul-dejun din hoteluri la șase dimineața, cu carne de porc din conservă și ouă ochiuri cu mărar. Dar să te plângi aici de aceste mărunte inconveniente e ca și cum ai vizita Siria și te-ai plânge că e prea multă gălăgie atunci când armata împușcă protestatarii pe stradă. N-am venit să ne distrăm. Nimeni nu se prea distrează aici.

Filmăm un documentar despre cum și de ce tinerii din Novokuznețk sunt în gheara unei epidemii de heroină, o poveste care îi cam pune bețe în roate lui Vladimir Putin, în încercarea lui de a reface imaginea tineretului rus ca fiind superuman și prosper, trăind într-o lume liberă, a banilor și a succesului. În realitate, în Rusia se consumă în momentul de față 21% din toată heroina din lume.

Drogurile în Novokuznețk sunt albe ca smântâna, mai pure decât oriunde altundeva. Vin din Afghanistan și o legendă locală spune că sunt trimise prin granița Kazahstanului de către talibani, drept răzbunare pentru invazia rusă din 1979. Dar cauza celei mai recente probleme a Rusiei legate de droguri vine doar din interior.

Înainte să pornim în această călătorie, auzisem niște zvonuri despre un nou drog numit krokodil – o versiune *home made* a heroinei, făcută din benzină și codeină –, care se cheamă așa pentru că le face dependenților pielea solzoasă, în timp ce îi mănâncă din interior, le descompune creierul și membrele, înainte de a-i ucide în mod invariabil.

Când am ajuns acolo, am descoperit că zvonurile despre krokodil deveneau din ce în ce mai zgomotoase și mai insistente, aproape ca niște ușoare țipete, ca sunetul pe care-l scoți atunci când te trezești brusc dintr-un coșmar, cu ochii larg deschiși.

VICE: Salut, Alison. Ai prezentat și ai co-produs documentarul ăsta. Ce ai aflat despre krokodil?
Alison Severs: Poveștile pe care le auzisem despre krokodil păreau niște mituri urbane, dar când am ajuns în Siberia am constatat că erau mult mai reale decât ne așteptam. Am cunoscut consumatori de krokodil care își pierduseră abilitatea de a merge sau de a vorbi normal. Și am vizitat un atelier de pompe funebre unde prindeau catifeaua cu capse și crucile cu lipici, pe sicrie ieftine din furnir, ca să facă față numărului mare de cereri. Antreprenorii mi-au spus că în fiecare săptămână mor câte doi, trei dependenți de heroină din fiecare comunitate.

De ce a crescut atât de mult consumul de droguri?
În anii '80, după invazia Afghanistanului, oamenii au început să consume opiu. În anii '90, au dat-o pe heroină. Acum bagă heroină și krokodil. Există mai multe teorii despre cum s-a ajuns la asta, depinde cu cine stai de vorbă. Una dintre ele este așa-zisa teorie a narco-terorismului – cum că ar fi răzbunarea pentru invazia sovietică în Afghanistan. O alta ar fi că e imposibil să păzești o graniță de mărimea celei ruse. Bodyguard-ul nostru, Alec, mi-a spus că „dacă chiar ai chef, poți trece și un elefant peste graniță, la negru".

„Am cunoscut consumatori de krokodil care își pierduseră abilitatea de a merge sau a vorbi normal."

Am fost la „piață", centrul traficului de droguri din zonă.
Mă așteptam să văd niște bătrânele care stau pe jos și vând dovlecei și pepeni, și poate un camion suspect. Când am ajuns, am găsit 35 de camioane din Kazahstan, iar șoferii negociau pe față cu țiganii. Cineva ne-a observat aparatele foto și a început să

FOTO, DE LA STÂNGA LA DREAPTA: *Un rezident al centrului de reabilitare Forshtadt își arată tatuajele făcute în pușcărie; Alicia pozează în dormitorul ei din Forshtadt; O pacientă adolescentă la un centru de reabilitare pentru femei. Mama ei a obligat-o să se prostitueze și să consume heroină de la vârsta de 12 ani; Alexei ține o întâlnire pentru rugăciuni în apartamentul său.*

Un colecționar de metale își injectează trei pungi de heroină afgană într-o rană deschisă, aflată chiar deasupra tatuajului de pușcăriaș, care reprezintă un dragon.

claxoneze ca să-i atenționeze pe țigani și pe șoferi. Ne-am prins că trebuia s-o ștergem.

Câteva grupuri de oameni alergau spre mașină.
Poate voiau doar să ne salute, dar mă îndoiesc.

Deci la piață a fost cam stresant. Cum a fost în restul orașului?
Deprimant. Cartierele sunt alcătuite din complexe imense de blocuri, lipite unele de altele, care au fost construite pentru muncitorii din fabrici. Nu prea există un centru al orașului. În jurul fabricii e propagandă: bărbați puternici care muncesc din greu, supraviețuirea celui mai puternic, extracția de metale pentru binele Mamei Rusia etc. Dar tinerii nu mai vor să lucreze în fabrici.

Nu vor să lucreze sau nu există joburi?
Înainte să ajung acolo credeam că economia proastă și lipsa locurilor de muncă sunt cele care încurajează consumul de droguri. Dar nu este așa. Sunt joburi destule, și mulți heroinomani sunt, de fapt, destul de funcționali cât să fie angajați. Dar se pare că nu toată lumea vrea să lucreze. N-am idee ce aș fi făcut dacă m-aș fi născut aici.

Și acum s-a dezvoltat o subcultură a drogurilor pentru care Rusia nu e pregătită cu adevărat.
Nu cred deloc că e o subcultură. Asta ar însemna că numai o mică parte a societății ar lua heroină, dar de fapt e vorba de o parte mult mai mare. Nu e restrânsă la nivelul unei zone sau a unei populații, așa cum este o subcultură. Sunt zone mai OK, zone mai rele, dar heroinomani există în fiecare cartier.

Dar sunt mulți oameni care încearcă să dea o mână de ajutor.
Am cunoscut un tip pe nume Saşa, a cărui organizație Pererozhdenie Rossii („Regenerarea Rusiei"), este unul dintre puținele centre de reabilitare non-religioase, deși am văzut icoane și în acest centru. Multe dintre biserici sunt protestante, iar oamenii care conduc centrele de reabilitare sunt pastori. Unii membri ai Bisericii Ortodoxe ruse consideră aceste clinici „servitoare ale Anticristului", pentru că lucrează cu consumatori de heroină. Nu sunt eu expertă în Biblie, dar nu mi se pare foarte creștinească chestia asta.

Mi s-au părut oameni buni.
Așa și erau. Saşa ne-a dus la câteva dintre clinicile sale, inclusiv la una în care oamenii erau curați de destul timp cât să poată vorbi deschis și sincer despre trecutul lor. În Rusia, cele mai multe clinici de reabilitare sunt independente de guvern și nu furnizează metadonă sau alte opiacee dependenților care suferă de sevraj. Sună nebunesc, dar ei ziceau că renunțarea abruptă la heroină e cea mai bună metodă.

Și acolo am făcut cunoștință cu noua ta prietenă.
Avea 21 de ani și o chema Alicia. M-am înțeles grozav cu ea; parcă comunicam prin telepatie – am vorbit fără translator și am povestit despre grădina ei.

„Puștii își vedeau de treburile zilnice, doar că drogați total."

Care era povestea ei?
Când avea 13 ani, iubitul ei a făcut-o dependentă de droguri tari. A spus că a luat droguri diverse și că a făcut lucruri „neplăcute" pentru bani. Drogul ei preferat era heroina. A fost prima persoană cu care am vorbit despre krokodil. A spus că distruge țesuturile consumatorilor, dar în rest nu e așa mare diferență între krokodil și heroină, ca efect. Mi-a spus că avea rude care muriseră din cauza krokodilului și a heroinei. Apoi am plâns împreună.

După care am făcut o plimbare în cartierele țiganilor.
Saşa ne-a dus într-un loc numit Forshtadt, ca să vedem cât de obișnuit era consumul de heroină printre tineri. Puștii își vedeau

Un loc folosit de dependenții de heroină și krokodil atunci când au chef de party.

DE LA STÂNGA LA DREAPTA: *Dumnezeu plânge de mila lumii: pictură dintr-un centru de reabilitare pentru adolescente dependente de heroină; Dima și Pașa, după ce și-au injectat un amestec de heroină, picături de ochi și pastile; Sicrie din furnir, capsate, așezate unele peste altele, într-un atelier de pompe funebre din Novokuznețk; Doi ex-dependenți de krokodil în casa mamei lor. Niciodată în viața noastră n-am văzut ochi mai sticloși ca ai lor.*

de treburile zilnice, doar că total drogați. Casele erau făcute din tablă ondulată și lemn. Peste tot erau câini uriași care lătrau. Erau prinși în lanț, dar tot încercau să sară peste garduri să te omoare. Podelele erau pline cu ace. Prostituatele se plimbau pe străzi în sus și în jos, trăgeau bărbații în tufișuri, după care alergau să ia o punguță de heroină sau de krokodil.

Nu era un loc prea grozav. Dar apoi am fost într-un loc și mai rău.
Gorgovski. O proprietate abandonată de pe care s-a vândut tot ce se putea vinde, inclusiv aproape tot metalul. Când am intrat într-una dintre clădiri, am văzut ace folosite peste tot și cineva pictase cu spray cranii și oase încrucișate, deasupra cărora scria „SIDA". N-am fi putut merge acolo fără Alexei, un pastor creștin fost dependent de droguri, care se ocupă de reabilitare și face muncă evanghelică cu tinerii.

Ce-ți amintești despre plimbarea noastră pe scările din clădire?
Cred că a fost a doua oară în viață când am călcat în rahat de om. Scările nu aveau balustrade și abia se țineau. Păreau că ar putea cădea în orice clipă.

Îmi amintesc că am călcat peste niște grămezi de gunoi care păreau să fie acolo de cel puțin două luni. Și era cineva în apartament.
Erau și țânțari peste tot, imenși și cu dungi ca de tigru. În apartament ne-am întâlnit cu niște puștani: Pașa, Serioga, Dima și Serghei. Casa nu avea apă curentă.

Puștii păreau să aibă între 15 și 17 ani, dar de fapt aveau 19–20. Iar fața și mâinile lui Dima erau pline de răni deschise, supurânde.
L-ai întrebat de ce nu merge la un doctor, și ți-a spus: „De ce să merg la doctor? N-am nimic". Cred că în Novokuznețk consumul de heroină e privit ca o alegere morală și doctorii nu au de gând să îi ajute pe cei care au hotărât să se autodistrugă. Serviciile publice sunt proaste, oricum. Îmi amintesc că Dima a zis: „Nu-mi pasă că mă filmați, oricum o să mor săptămâna viitoare". Datora bani dealer-ilor de droguri.

Și apoi am avut cel mai înspăimântător trip.
Prin biserica lui Alexei, am aranjat o întâlnire cu niște oameni care consumaseră krokodil și locuiau într-una din casele mamei lor. Erau complet neajutorați după un an de consum, iar părintele avea grijă de ei. Au fost dependenți de heroină o vreme, apoi au început să se lase – avem o filmare cu ei curați, și păreau destul de OK. Nu știu din ce motive, s-au hotărât apoi să învețe cum se prepară krokodil și au petrecut o lună și jumătate căutând rețete pe internet.

Și în timp ce preparau krokodil în bucătărie, urlau la ea și încercau să o dea afară din propria casă.
Cred că până la urmă au reușit să găsească formula, pentru că atunci când ne-am întors la ei, post-krokodil, niciunul nu putea comunica prea bine. Erau zombie krokodil. Aveau ochii complet goi.

„Când ne-am întors la ei, post-krokodil, niciunul nu putea comunica prea bine."

În seara aceea am fost acasă la Alexei, la o întâlnire de rugăciune cu niște foști dependenți de heroină și krokodil.
Unii spun că declinul societății și comportamentul imoral și hedonist al oamenilor se datorează anilor sovietici „fără Dumnezeu", când religia era considerată opiul maselor. Acum, mulți foști consumatori devin oile Domnului, își înlocuiesc dependențele cu religia. Alexei spune că Satana a domnit în Rusia între sfârșitul anilor '80 și începutul anilor '90, de aceea oamenii au devenit dependenți de heroină. Mi-a spus că heroina e un război cu sufletele. Așa că în fiecare dimineață se trezește și se pregătește să meargă să se lupte cu Diavolul. VICE

Urmăriți-o pe Alison în lumea krokodilului și a heroinei în Novokuznețk, în curând, pe VICE.com.

VIAȚA DE ZI CU ZI ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ

FOTO: ANDREI PANDELE
INTERVIU: IOANA MOLDOVEANU

Andrei Pandele e singurul fotograf care a avut curajul să ilustreze era Ceaușescu a anilor 1970 și '80. În perioada aceea, imortalizarea greutăților vremii, cum ar fi cozile interminabile la pâine, era considerată „o denigrare a realității socialiste" pentru care puteai face șase ani de închisoare. Pandele, acum în vârstă de 65 de ani, deține o arhivă atât de vastă de fotografii despre viața comunistă în România încât, atunci când l-am rugat să ne arate câteva imagini nepublicate încă, ne-a trimis un DVD cu 11 000 de fotografii! Fiecare dintre ele era absolut captivantă și uimitoare.

VICE: De ce ați așteptat până în 2005 ca să vă publicați fotografiile?
Andrei Pandele: Pentru că oamenii se simțeau ofensați de munca mea și o considerau defăimătoare pentru România, când, de fapt, e doar o critică a comunismului. Ca să vă dau un exemplu, în 1993 i-am arătat fotografiile directorului editurii Humanitas, care a fost atât de șocat încât era cât pe ce să le arunce cât colo. Oamenii nu erau pregătiți să-și accepte trecutul. Mulți încă nu sunt în stare.

Cum ați ajuns să fotografiați viața în perioada comunistă?
Eu nu sunt doar fotograf, sunt și arhitect. Când Ceaușescu a început să demoleze biserici și cartiere întregi, am vrut să imortalizez Bucureștiul pe care îl iubeam și care dispărea sub ochii mei. Nu era ilegal, dar era foarte dubios. În primul an și jumătate am avut vreo 30 de interpelări cu organele. Apoi mi-am dat seama că ceea ce au în comun polițiștii, criminalii și câinii e faptul că devin agresivi atunci când miros frica. Așa că mi-am schimbat atitudinea și am învățat să vorbesc cu poliția în așa fel încât să mă lase în pace. Am și aflat numele unori tipi sus-puși de care știam că se temeau. Aveam o legitimație de foto-jurnalist sportiv, fiind colaborator la singurele două publicații de acest fel din țară, și una de arhitect.

V-a fost vreodată frică?
Știam că dacă vrei să faci ceva deosebit, trebuie să-ți asumi unele riscuri. Unii zic că mă ascundeam ca să fac pozele, dar am 1,90 metri – cum era să fac asta? Am o fotografie cu demolarea bisericii Sfânta Vineri, în care un polițist se uita fix la mine, să vadă dacă fac poză. Nu eram așa prost să duc aparatul la ochi. De obicei, îl lăsam să-mi atârne la gât, îmi așezam mâna dreaptă pe el, ca și cum mi-o odihneam, iar între timp făceam un ceva cu mâna stângă, pentru distragerea atenției. Bineînțeles că nu îmi ieșeau întotdeauna fotografiile cu strategia asta, dar unele tot erau grozave. Mai am o imagine cu Mercedesul Ceaușeștilor trecând pe Magheru, pe care am făcut-o ținând mâna cu aparatul pe lângă corp.

Multă lume spune că ați scăpat pentru că erați informator la Securitate.
Am auzit că unii cred și că eram fotograful lui Ceaușescu, ceea ce e ciudat, pentru că nu am fotografii cu el. Pur și simplu s-a întâmplat să lucrez în centrul Bucureștiului, într-o clădire turn de pe unul dintre bulevardele principale, așa că puteam fotografia cu ușurință când se întâmpla ceva jos, în stradă.

Cum ați făcut rost de aparat foto și de film?
Tatăl meu era un ginecolog recunoscut și de câte ori mergea la congrese în afara României îmi aducea filme. Erau foarte scumpe și nu-mi puteam permite să-mi cumpăr decât zece cu salariul din vremea aceea. Tata mi-a cumpărat primul aparat din Viena. Procesam fotografiile acasă la el, unde îmi țineam și filmele. Dacă poliția ar fi făcut razie la mine în casă, ar fi găsit doar un film pe care scria „Meciul de handbal România-Germania", care conținea 34 de fotografii cu meciul de handbal. VICE

1985. Puteai aștepta un autobuz și o oră întreagă. De aceea, erau adesea atât de pline încât mergeau cu ușile deschise și cu spatele aproape atingând pământul din cauza greutății.

1988. Hipsterii din zilele comuniste purtau jeanși și adidași Nike sau Puma, aduse de marinari din Occident, împreună cu viniluri care erau duplicate pe casetă la o viteză uimitoare.

1981. În 1972, finala Cupei Davis dintre SUA și România s-a ținut la București. Fiind în prealabil terorizați că trebuie să câștige, românii au clacat și au pierdut. Zece ani mai târziu, competițiile sportive erau păzite de ingineri și arhitecți îmbrăcați în uniforme de Gărzi patriotice. Uneori se plictiseau atât de tare încât se dezbrăcau și stăteau la soare, cu armele la îndemână.

1987. Cum nu aveai voie să călătorești în afara României, vacanțele se petreceau în țară, la munte sau la mare. Unii plecau în excursii cu bicicleta, alții cu mașina, folosindu-și vehiculele drept hoteluri all-inclusive unde mâncau, dormeau, fumau și, dacă aveau noroc, chemau și-o gagică.

1980. Oameni așteptează la rând să cumpere bilete pentru meciul de fotbal. Jocurile erau destul de blânde, pentru că suporterii aveau grijă să nu atragă atenția asupra lor. Când România juca împotriva altei țări, publicul local era separat de cel străin de forțele de securitate.

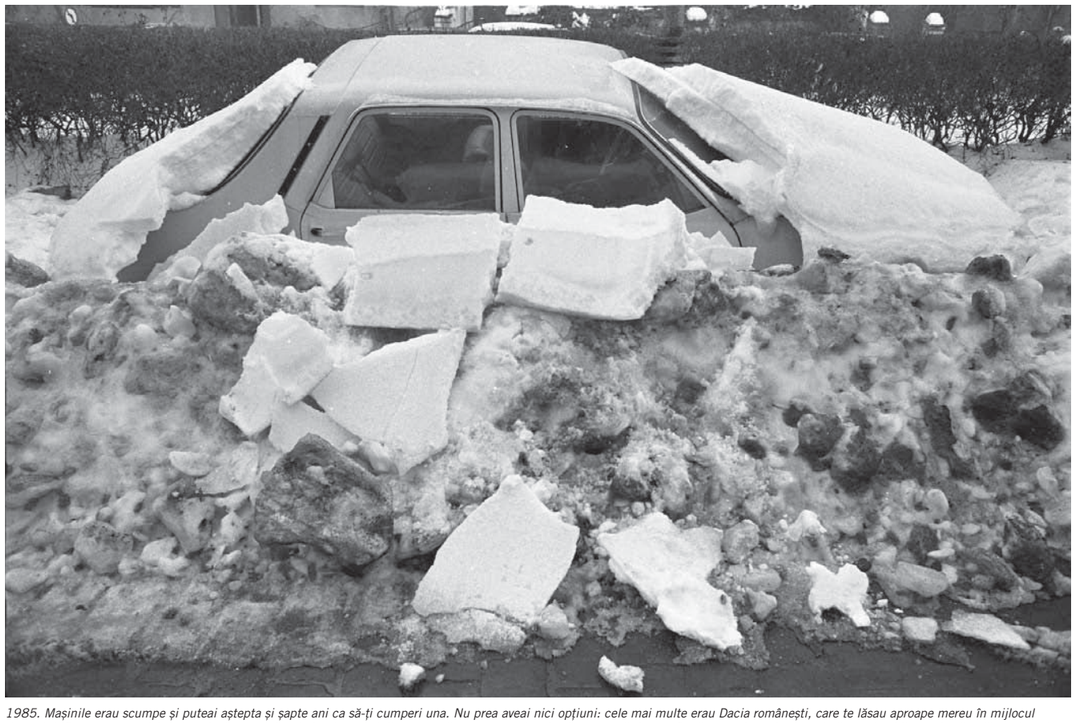

1985. Mașinile erau scumpe și puteai aștepta și șapte ani ca să-ți cumperi una. Nu prea aveai nici opțiuni: cele mai multe erau Dacia românești, care te lăsau aproape mereu în mijlocul drumului. Pentru economisirea benzinei, un weekend circulau mașinile cu număr par, un weekend cele cu număr impar. Dacă n-aveai garaj sau prelată, mașina hiberna în zăpadă pe timpul iernii, iar primăvara o găseai ruginită.

1986. Ceaușescu a vizitat China și Coreea de Nord în 1971 și s-a întors în țară cu dorința megalomană de a-și auzi numele strigat de mii de oameni. De atunci, paradele au devenit o distracție națională obligatorie, pentru care oamenii erau aduși cu autobuzele din toată țara. Spectacole de genul ăsta au ajuns să aibă loc la orice festivitate. De exemplu, la începutul anului școlar, elevii îl așteptau pe Ceaușescu în soare și nouă ore, ca de cele mai multe ori el să nu apară. Copiii selectați special pentru această ocazie erau ținuți în carantină zile în șir, ca Ceaușescu să nu fie expus vreunui virus gripal.

1989. Puii cântăreau adesea mai puțin de jumătate de kilogram și erau mai mici decât porumbeii. Nu se găseau aproape niciodată. Era foarte greu să găsești și pâine proaspătă în afara Bucureștiului. Ca să faci rost de pâine în general, trebuia să stai la coadă din zorii zilei. Carne se găsea rar, de cele mai multe ori cu pile.

1989. Unele meciuri de fotbal nu se dădeau la TV, așa că oamenii urcau pe acoperișuri să-și aranjeze antenele în așa fel încât să prindă un canal bulgăresc.

1975. Această fată care servește masa de prânz în curte poartă o rochie home made. Hainele erau mai mult făcute în casă decât cumpărate și orice gaură într-o bluză sau într-o șosetă se cârpea imediat.

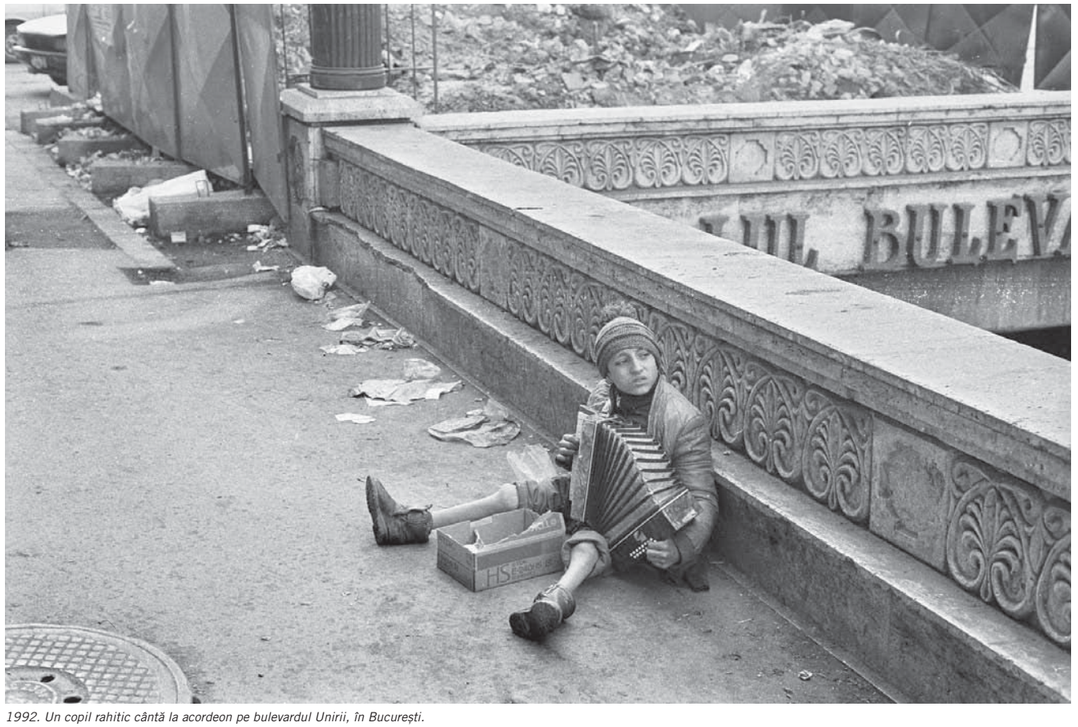

1992. Un copil rahitic cântă la acordeon pe bulevardul Unirii, în București.

VÂNĂTOAREA DE MESIA

În căutarea sindromului Ierusalim în Țara Sfântă

TEXT: SAM MCPHEETERS
COLAJE: TARA TAVI

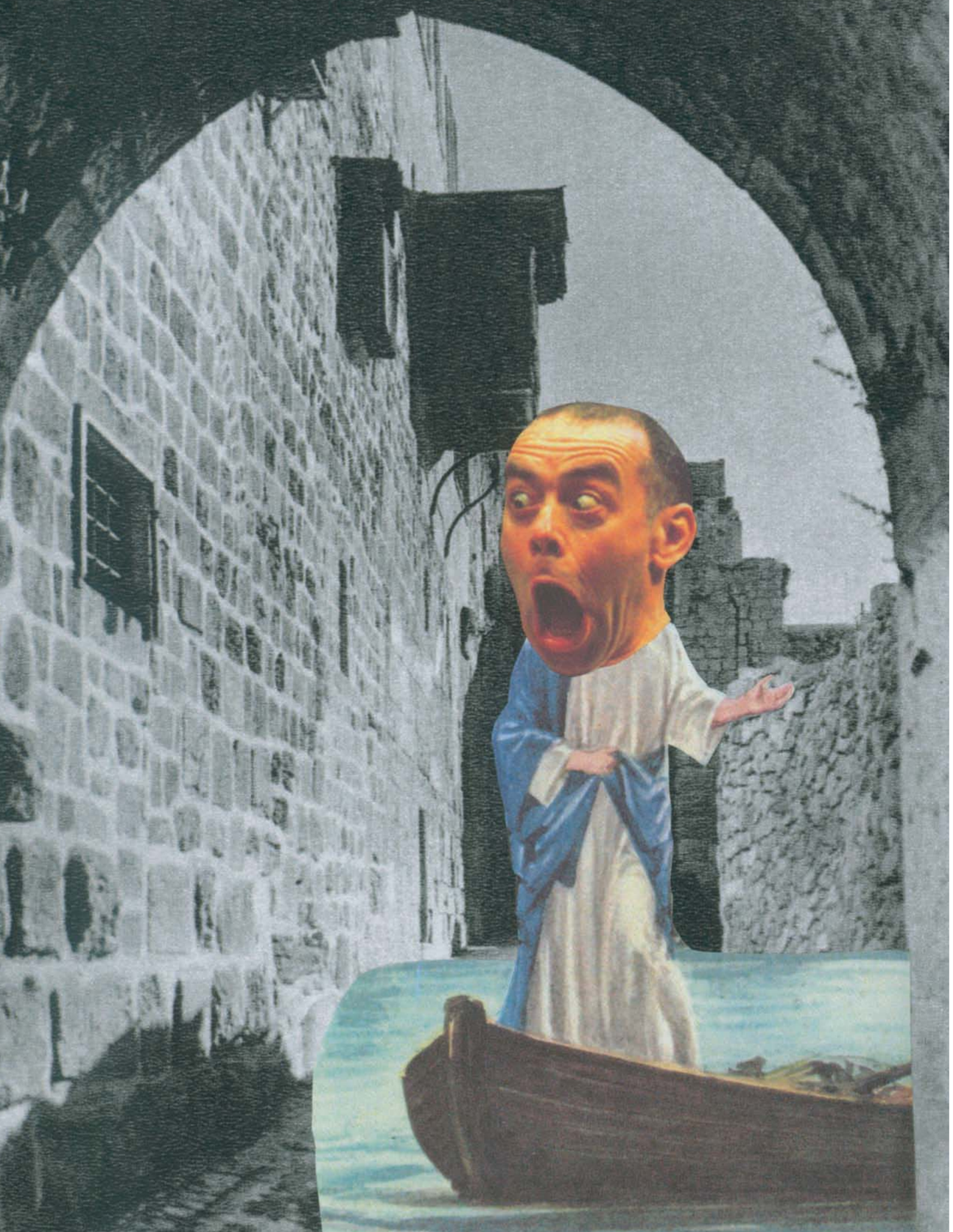

Tocmai îmi scosesem pantofii sub soarele fierbinte în fața Domului Stâncii, când un bătrân a ieșit din interiorul umbros și și-a scuturat capul cu hotărâre. „Nu. Doar musulmanii au voie.” Fusesem etichetat – religios, dacă nu rasial –, dar primul meu gând a fost că a făcut o simplă greșeală. Mă gândeam la episodul din *The Simpsons* în care Homer vizitează Ierusalimul și ajunge să se adreseze unei mulțimi imense de oameni în Domul Stâncii. Pur și simplu nu-mi trecuse prin cap că scenariștii serialului ar fi putut să nu țină seama de realitate doar ca să stârnească râsul.

Înainte să pot răspunde, un al doilea bărbat, tot american, s-a grăbit spre noi. Și el a fost întâmpinat de o mână întinsă ca o barieră. „Doar musulmanii”, i-a spus gardianul, de data asta cu mai multă autoritate, în timp ce mai mulți bărbați au ieșit dinăuntrul domului.

„Ce vorbești?” întrebă americanul. „Am intrat în nouăzeci și...”. Câțiva musulmani au râs și l-au întrerupt. „Din vina lui Sharon”, i-a zis unul dintre ei, turistului. Am înțeles. În 2000, Ariel Sharon vizitase Moscheea Al-Aqsa, adiacentă Domului Stâncii în piața vastă a Muntelui Templului. Dealul îngust adăpostește al treilea loc sfânt al Islamului. Este și locul în care evreii cred că s-a odihnit Prezența Divină, punctul în care a fost creată lumea și omul. Vizita lui Sharon a fost o dezlănțuire brutală de forțe a unui politician israelian sus-pus care urma să devină prim-ministru în scurt timp. Îndrăzneala pelerinajului său a izbucnit într-o a doua insurecție. Știam lucrul ăsta – citisem despre el de multe ori –, dar pur și simplu nu realizasem gravitatea consecințelor întâmplării.

Dar în momentul ăla, cum spuneam, nu eram conștient de o mulțime de lucruri. Mai târziu, când am încercat să-mi descifrez starea mentală – o combinație posibilă de diferență de fus orar și insolație –, m-am gândit la *Evaporarea* lui Jon Krakauer. Descrierile lui despre lipsa de oxigen, în special simptomele ei, de a lua decizii proaste și a comite neglijențe periculoase, îmi păreau ciudat de familiare. Cu această mentalitate alterată, mi-am dat seama de două lucruri: puteam sta acolo toată ziua, perfect nemișcat sub soarele arzător, să mă bucur de procesiunea infinită de turiști încercând să intre în Dom. A doua variantă, mai puțin rațională, era să le fi putut explica episodul din *The Simpsons* cu destule detalii, nimerind bine toate glumele, și să mă las să intru. Peste toate aceste gânduri care se întreceau unul cu altul, mai era al treilea: că nu eram sută la sută eu însumi.

Eram nebun în țara nebunilor și-i căutam pe cei și mai nebuni. Vânam accidente cauzate de sindromul Ierusalim, o afecțiune psihologică cu conotații mesianice de care unii vizitatori, în special creștini, suferă la scurt timp după ce ajung în oraș. De obicei, sfârșesc în custodia poliției sau în săli de urgență, suferind de o deshidratare și o uitare de sine de proporții, să zicem, biblice. Câțiva pacienți sunt tratați în fiecare an la Centrul de Sănătate Mentală Kfar Shaul din Ierusalim. Mulți își revin după accidente și își continuă viețile (uneori chiar și itinerariile excursiei planificate de acasă). Câțiva însă nu mai pot face asta și sfârșesc pe străzi. Nu mai au nume și naționalitate, sunt doar exemple vii ale consecințelor sindromului.

Sunt mai multe tipuri de diagnostic ale sindromului Ierusalim. Există nebunul comun, tradițional – cel foarte religios, cu o viziune profund distorsionată a lumii, care se trezește prins în câmpul de forțe metafizice al Ierusalimului. Unii pretind că au descifrat secrete religioase, cum ar fi data reîntoarcerii lui Mesia, amplasamentul Edenului sau al Golgotei, sau criteriile exacte după care ești primit în Rai. Alții ajung să pună în aplicare pasaje înfiorătoare din Biblie. Mulți dintre ei sunt practicanți a ceea ce revista *Sănătate Mentală, Religie & Cultură* numește „ascetism psihotic”. (Un studiu SMR&C din 2008 povestește cazul unui pelerin singuratic, o femeie care a fost găsită costelivă și neajutorată, pe o bancă de pe stradă. Se pare că Dumnezeu îi dăduse misiunea „să moară de foame pe străzile Ierusalimului”. Pe când începea să-și pună întrebări dacă o fi înțeles bine instrucțiunile, era deja prea slăbită ca să mai poată cere ajutor).

Al doilea tip de sindrom Ierusalim, ceva mai sever, implică falșii Mesia. Acestea sunt cazurile cele mai cunoscute, oameni care vin în Ierusalim și pretind cu tărie că sunt Iisus, sau Ioan Botezătorul, sau diverse alte personalități biblice de vază). Mulți dintre acești oameni au crescut într-un mediu religios foarte strict și cunosc extrem de bine Biblia. Adesea primesc „un mesaj secret”.

Cel de-al treilea tip, sindromul Ierusalim „pur”, urmează toate regulile celorlalte două, cu o singură excepție crucială: acești oameni nu au avut anterior niciun fel de probleme psihice. Sunt profesioniști, studenți, pensionari și casnice ale căror viziuni asupra Israelului, păstrate cu sfințenie atâta timp, sunt năruite atunci când descoperă un oraș murdar, tensionat și comercializat, ca oricare alt oraș modern. Rezultatul e o abatere lungă și dramatică de la realitate. Și iată că stereotipul lunaticului înfășurat în cearșafuri devine realitate; mulți dintre ei folosesc lenjeria de pat din camera de hotel drept îmbrăcăminte, în care țâșnesc pe străzi, ca și cum au renăscut.

Această psihoză pioasă nu e nicidecum un fenomen modern. Ieremia 29:26 condamnă „orice om nebun care se proclamă profet”, și există relatări despre simptomele acestei boli încă din Evul Mediu. O creștere bruscă a cazurilor raportate s-a înregistrat în perioada febrei mileniului III, în ’98 și ’99. Atunci a fost ultima dată când presa a dat atenție sindromului Ierusalim.

Sindromul ocupă o zonă gri în cercurile academice, iar religia nu e un subiect apreciat în cercurile de sănătate mentală. Psihiatrii și psihologii sunt în mod cultural mai puțin religioși decât pacienții lor, iar unii dintre ei (vezi Freud) au mers atât de departe încât să declare principalele credințe religioase o boală. Unele subiecte – de exemplu, efectele ritualurilor iudaismului ortodox asupra sănătății mentale a practicanților – sunt mult prea controversate și problematice pentru a putea constitui baza unui studiu. Iar neliniștea interioară a celor foarte religioși, chiar și a celor care au credința lor spirituală proprie, este foarte greu de măsurat. Se poate presupune că sindromul Ierusalim expune paradoxul tuturor religiilor organizate. Asociația Americană de Psihiatrie a clasificat religia ca fiind în afara „testelor de falsitate”. Cum ar veni, nu se poate investiga dacă o religie induce sau nu credincioșii în eroare, deoarece nu există dovezi palpabile care să testeze validitatea oricărui fel de spiritualitate.

Ierusalimul e orașul perfect dacă vrei să te dezorientezi complet. Prin lege, toate clădirile sunt albe, construite din piatră de calcar care amplifică căldura și strălucirea soarelui și așa nemilos. De la distanță, linia orizontului pare străveche. Adaugă la asta diferența de fus orar și confuzia provocată de un oraș comercial aglomerat și obții un șoc cultural radical. Oricine sosește aici cu o viziune personală a Orașului Păcii e întâmpinat cu cinism.

Nicăieri legătura dintre dezorientare, religie și nebunie nu e mai strânsă ca la Muntele Templului. Această piață de 150 000 de metri pătrați și venerată de evrei ca fiind locul celui de-al

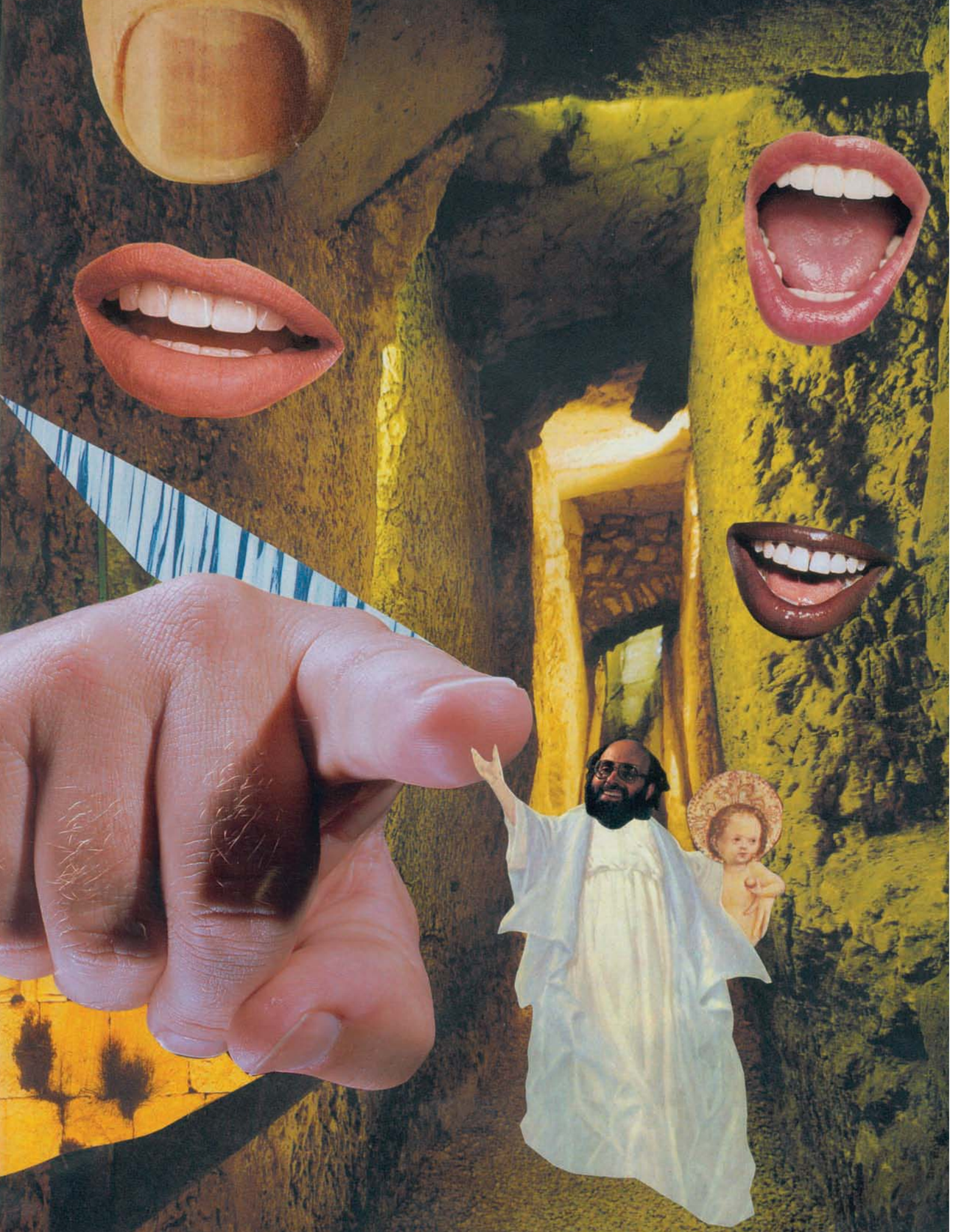

Doilea Templu. Incendierea templului de către romani în anul 70 a fost, poate, a doua cea mai mare eroare de calcul din istoria omenirii, după crucificarea lui Isus. În cei 1 941 ani care au trecut, distrugerea templului a rămas vie pentru o întreagă dogmă.

Secole de dispute teritoriale între diferite dogme religioase au dat naștere la o sursă infinită de fricțiuni, comploturi și gândire greșită. În 1969, moscheea Al-Aqsa fost incendiată de un evanghelist australian nebun, care a vrut să grăbească A Doua Venire. După spusele scriitorului Amos Elon, australianul a spus atunci când s-a predat: „Bună dimineața, băieți. Am dat foc la moschee. Am făcut-o ca să-l chem pe Iisus înapoi în Ierusalim, să-i salveze pe oamenii de aici". În 1982, un american deranjat mintal a reușit să intre în Domul Stâncii și să împuște în stânga și în dreapta cu un M-16. După ce a fost judecat public, încă 20 de grupări extremiste diferite au plănuit violențe împotriva Muntelui Templului, inclusiv câteva scheme bine puse la punct de a detona moscheea Al-Aqsa și Domul Stâncii. Unii lideri evrei au prezis că cel de-al Treilea Templu va coborî din ceruri, sfărâmând toate clădirile de pe Templul Muntelui ca într-o farsă cu Wile E. Coyote (de-a lungul secolelor, fanatici ale ambelor religii au afirmat că un duplicat al Ierusalimului plutește deasupra orașului pământesc: la 30 de kilometri de pământ, conform evreilor, la 20, conform musulmanilor).

E nevoie de un studiu aprofundat al istoriei complexe a Ierusalimului ca să înțelegi sindromul care îi poartă numele. Este unul dintre puținele orașe care au supraviețuit epocii moderne, atât în memorie, cât și ca municipalitate funcțională. Și cu siguranță este singurul oraș din istorie care a suferit 20 de atacuri la scară maximă, din care au rezultat cel puțin 11 credințe guvernatoare de-a lungul timpului.

Un astfel de oraș e o sursă perfectă de amăgire în masă. În 1962, în timpul protestelor împotriva legalizării autopsiilor medicale, studenții ortodocși indignați s-au gândit că ar fi potrivit să deseneze svastici pe ușile colegilor lor evrei. Când moscheea Al-Aqsa a ars în 1969, musulmanii isterici s-au convins unii pe alții că, de fapt, pompierii evrei de la fața locului nu stropeau focul cu apă ci cu benzină, așa că au sărit să le smulgă furtunurile. În acest oraș al dezinformării, fanteziile inventate circulau cu mult înainte de cele propagate pe internet. Bineînțeles, nu se știe până la ce grad sunt acești factori catalizatori pentru sănătatea mintală.

În perioada când interesul presei față de sindromul Ierusalim a crescut, odată cu febra mileniului 3 din 1999, exista o locație mereu prezentă în reportajele din acea vreme: hotelul Petra. Clădirea a funcționat ca hotel sau pensiune pentru tineret din 1830. Fiind cel mai vechi loc de cazare din Orașul Vechi, Petra i-a găzduit pe vremuri pe Mark Twain și Herman Melville. În perioada febrei pre-milenare, și-a câștigat o reputație de magnet pentru cei încântător de nebuni. Unele rapoarte descriau discuții în contradictoriu, pe un ton politicos, între încarnări rivale ale aceluiași profet, în holul hotelului.

Am sosit la Petra, chiar înăuntrul Porții Jaffa, una dintre cele șapte intrări prin zidul Orașului Vechi și accesul către bazarul acoperit de pe strada David. Până și fațada acestei clădiri importante arăta surprinzător de banală și austeră. Părea o intrare într-o văgăună cu opiu. Urcând pe niște scări vechi, am nimerit într-un hol atât de mizerabil că puteam face infecție la ochi numai dacă priveam îndelung la petele de pe pereți. În cameră era liniște totală, cu excepția câtorva muște care bâzâiau împrejur. Dacă mă așteptasem la un conflict între un fals Iisus și un fals Ioan Botezătorul? Puțin, poate. Cu un junghi brusc, mi-am dat seama că tocmai sporisem rândurile numeroșilor pelerini deziluzionați care călcaseră vreodată în oraș. Orașul din fața mea nu se ridica la așteptările mele și imaginea mentală pe care o aveam despre el.

Un funcționar adolescent mi-a ascultat întrebările. Mi-a spus că nu văzuse încă pe nimeni care să sufere de sindromul Ierusalim de când lucra în hotel. Dar voiam să fiu sigur, așa că l-am trezit pe manager care trăgea un pui de somn într-un birou din spate. M-a privit amețit și dezorientat de pe o canapea, și am simțit cum mă înroșesc când am început să-i pun întrebările. Era ca și cum l-aș fi chestionat pe un manager al unui motel oarecare din Dallas. Nu știu unde s-or fi îndreptat nebunii în perioada schimbării mileniului, dar sigur nu veniseră aici.

„Rapoartele descriau discuții în contradictoriu între încarnări rivale ale aceluiași profet."

Trebuia să continui investigația. Am mers, mai departe, prin aglomeratul cartier creștin al Orașului Vechi până la Biserica Sfântului Mormânt. Această clădire a fost o destinație esențială de pelerinaj în ultimele 16 secole, în ciuda mai multor lungi întreruperi în timpul cărora a fost distrusă și reconstruită. Deși numele bisericii provine de la sepulcrul dinăuntru – „mormântul lui Isus", fiind construită deasupra așa-zisei grote în care corpul său a fost depus, după care s-a ridicat –, reunește mai multe locuri cheie ale creștinătății. Pentru mulți vizitatori, mormântul sfânt reprezintă centrul spiritual al universului. Uneori, e chiar centrul universului.

Și aici venisem cu o imagine preconceptă. În amintirile mele despre Manhattan-ul anilor '80, Times Square era suprasaturat cu predicatori stradali și maniaci religioși gălăgioși și insistenți pe lângă trecători. Ca centru al lăcomiei și păcatului, New York-ul de dinainte de Giuliani era antiteza spirituală a Mormântului Sacru. Totuși, ambele locuri au funcționat ca un magnet pentru credincioși de toate felurile, inclusiv pentru pioșii psihopați. Ambele ofereau o scenă externă pe care deliranții își pot juca spectacolul.

Înăuntrul domului rotondei m-am învârtit în jurul Mormântului Sfânt, un pavilion de piatră înconjurat de un lung șir de turiști conștiincioși și inexpresivi. Mult deasupra capului, razele soarelui, vizibile datorită prafului, ofereau o atmosferă perfectă pentru idolatrizare. Și totuși, nu am văzut sau experimentat vreo formă de evlavie. În basilica de vizavi, singura emoție serioasă se găsea cu șase etaje mai sus, zugrăvită pe chipul unui Iisus nervos care se holba în jos de pe mozaicul imens al Pantocratorului. M-am gândit la soldații israelieni care au capturat Zidul Plângerii în 1967 și apoi și-au zvârlit armele, cu lacrimi de bucurie religioasă pe obraji. Mi-am amintit de un clip pe care l văzusem mai demult cu pelerini Hajj care plângeau involuntar la vederea Kaabei. Unde aș putea găsi o intensitate de genul acesta, și, mai ales, oameni înnebuniți din cauza ei?

Populația indigenă creștină a Ierusalimului a scăzut foarte mult de când a fost fondat Israelul. Mormântul Sfânt pare să reflecte această scădere. Musulmanii au Templul Muntelui, cu mozaicuri decorative pe o platformă de proporții supranaturale. Evreii au Zidul Plângerii, care arată ca un colț al Marii Piramide căzut dintr-un OZN. Prin comparație, Mormântul Sfânt e un labirint îngust și întunecos.

„De obicei sunt agresivi cei afectați de sindrom?”, am întrebat.

„Problema nu e agresivitatea”, a spus Katz. „Unii sunt aduși aici de poliție, dar nu din cauza asta. Problema e că încearcă să îi convingă pe evrei să se convertească, și fac asta în locuri sfinte evreiești. Ar putea fi periculos, căci ei sunt cei care ar putea deveni victime ale agresiunii. În Ierusalim trebuie să te porți cum se cuvine, altfel, poți avea probleme.”

„Și cei mai mulți dintre pacienți sunt reținuți împotriva voinței lor?”

„Aș spune că, în cele mai multe cazuri, pacienții nu doresc asta. Sunt aduși la secțiile de poliție de altcineva. În unele cazuri, mai puțin severe, le putem obține semnătura pentru internarea în spital. Dar în cele mai multe cazuri, internările sunt involuntare.”

„Care sunt metodele de tratament?”

„Cum ar fi să petreci o săptămână crezând că ești Ioan Botezătorul?”

„Dacă vorbim despre sindromul Ierusalim pur, de obicei încercăm să folosim tranchilizante ușoare, nu medicamente puternice antipsihotice. Și chiar dacă le dăm medicamente antipsihotice – în doze mici, pentru că e o problemă temporară –, de obicei observăm o îmbunătățire în câteva zile sau o săptămână.”

Asta m-a șocat. O mare parte a tratamentului însemna acordarea de timp de odihnă bolnavului, ca acesta să-și revină în mod natural. Eu presupusesem că tratamentul consta într-o deprogramare intensivă și organizată, ca aceea prin care trec membrii unor culte sau ostaticii dezorientați când intră din nou în lumea reală. La urma urmei, sindromul Ierusalim implică nu doar o mutație de personalitate, dar și un dezechilibru ideologic extrem. Katz îmi spunea că nu exista niciun plan bine pus la punct – terapeutic sau farmacologic – pentru reabilitatea acestor oameni. Cei mai mulți reveneau la normal după câteva zile, fără să aibă nevoie de tratamente și programe intensive. Cei care nu reușesc să iasă din pasa mesianică au de obicei o lungă istorie de probleme psihice.

Cum ar fi să petreci o săptămână crezând că ești Ioan Botezătorul? Oare ți-ai aminti-o apoi? Dacă da, cu ce s-ar asemăna? Cu un vis? Cu o beție? Înainte de discuția cu Katz, îmi părea că renunțarea la civilizație și ducerea existenței pe străzi are o nuanță cumva romantică. Nu mă gândisem cât de singuratic și de trist ar trebui să fie.

„Cred că știu ce o să răspundeți, dar mă simt obligat să vă întreb, totuși”, am spus, sperând că răspunsul lui mă va surprinde. „Există vreo șansă să pot contacta unii dintre vechii pacienți?”

„În niciun caz.”

I-am spus lui Katz că înțeleg nevoia de confidențialitate. A adăugat că, momentan, nu avea în grijă nicio victimă a sindromului Ierusalim. Trecuseră șase luni de la ultimul caz.

„Acum 15 sau 16 ani a venit aici cineva de la NBC sau CBS. Aveam un pacient care a recunoscut jurnalistul și a vrut să apară într-un material. A insistat că voia la TV. Nu era voie, în mod normal, dar fiind singura dată, a primit o permisiune specială să fie intervievat. Era de față și un avocat și tot tacâmul.”

Am simțit că asta era o poveste deja uzată, spusă și respusă de cineva care se plictisise demult de discuția despre această anomalie din cariera lui. Am început să mă simt vinovat că i-am invadat spațiul de lucru.

„Lumea vă pune des astfel de întrebări când află unde lucrați?”

A zâmbit din nou: „Riscul meseriei”.

La recomandarea lui Katz, am zis un Ave Maria la caterincă și am plecat într-un ultim pelerinaj spre un loc numit Mormântul din Grădină, să văd dacă dau peste un Iisus fals înfășurat în perdele de hotel. Citisem despre acest loc turistic în ghidurile de călătorie, dar îl alungasem din minte ca pe o absurditate neglijabilă, un fel de alternativă la presupusul sit al răstignirii care oferea un respiro de la aglomerația din Biserica Sfântului Mormânt. Grădina a fost construită de generalul Charles George Gordon, un englez care s-a hotărât într-o zi că știe exact în ce punct a avut loc moartea, îngroparea și învierea lui Isus. În 1883, într-un câmp la nord de Poarta Damascului din Orașul Vechi, a fondat un punct de odihnă înverzit pentru turiștii obosiți care voiau să-și tragă sufletul (biserica anglicană a aprobat grădina cu greu).

Eram destul de epuizat, așa că am găsit liniștea grădinii înviorătoare, un echivalent public al sanctuarului privat din Kfar Shaul. O cărăruie scurtă ducea spre o platformă pe coama unui delușor despre care Gordon credea că ar fi adevăratul loc al răstignirii. Dacă priveai peisajul printre gene, pietrele de pe platformă alcătuiau un craniu uman. Arăta cam pricăjit pentru a fi Golgota. Pufăitul constant al autobuzelor din stația de la poale îi sufoca orice urmă de dimensiune mistică.

Venisem aici deoarece Katz îmi spusese că observase o ușoară predilecție a pacienților săi care sufereau de sindromul Ierusalim pur pentru acest loc. În fața intrării, am găsit versiunea de grădină a mormântului lui Cristos. O lespede înaltă, în formă de fursec, se odihnea în apropiere, ca un ornament pentru un teren de minigolf. N-ar fi putut acoperi nici un mormânt de copil, darămite pe Fiul Domnului. Pe lângă mine a trecut un membru al personalului și l-am întrebat dacă întâlnise vreun fals Mesia în ultima vreme. A părut că se străduiește să-și amintească, dar în cele din urmă a răspuns negativ. Totuși, trebuia destul de des să înlăture tot felul de obiecte ciudate lăsate ca ofrande în mormânt: fotografii, haine, câte un ou fiert. Uneori, oamenii veneau cu cenușa cuiva drag, plănuind, cu o naivitate încăpățânată, să o împrăștie prin grădină.

Am zâmbit frustrat. Probabil o mică parte din mine se aștepta ca un Isus fals să țâșnească din tufișuri. Uneori se întâmplă și minuni. În apropiere, un cor bisericesc american cânta un mic imn. Era încântător, până când a apărut un cor indonezian care l-a acoperit cu propriul lui imn sfânt. Am plecat.

Mergând pe drumul întortocheat de-a lungul străzii Via Dolorosa, mi-am dat seama că nu mai aveam mult timp de petrecut în oraș și am încercat să mă gândesc la alte locuri în care ar putea mișuna falși profeți. Am trecut de Hotel Petra și am ieșit prin Poarta Jaffa. Pe drumul care ducea spre vest, spre magazinele din partea modernă a orașului, am zărit deodată un om care stătea pe iarbă, chiar lângă trotuar. Purta un tricou alb pe care mâzgălise indignat „Numele Domnului este Iisus Cristos, NU Tatăl Fiul Duhul Sfânt”. Mai erau câteva propoziții scrise sub asta, dar nu le puteam înțelege. Nu purta un cearșaf, dar ceva din atitudinea lui, aproape imperceptibil, îl plasa cu un nivel deasupra predicatorilor stradali pe care îi întâlnisem cu ani în urmă în Times Square.

M-am apropiat. Spunea că le oferă oamenilor hrană, deși nu părea să dețină așa ceva. Părea precaut în prezența mea. L-am întrebat de unde e. A spus că e din Minnesota, deși avea un ușor accent, ca și cum engleza nu era limba lui primară. Lângă el, un bărbat amărât, bărbos și mizerabil, stătea prăbușit într-un scaun murdar din plastic. Păreau legați de firul invizibil al vagabondajului și maladiei mintale care infestează orice oraș.

L-am întrebat cu cât timp în urmă venise în Ierusalim. S-a încruntat sub soarele vibrant de amiază și într-un târziu a răspuns: „Nu cred că e treaba ta”.

Am clipit. Avea dreptate. VICE

INTERVIU: IOANA MOLDOVEANU

Frustrarea crează istorie

Tara von Neudorf este un artist contemporan controversat și adesea cenzurat din cauza lucrărilor sale centrate pe o lume dominată de război, bombe, minciună, atacuri, jaf, sânge, atentate și terorism.

S-a născut în Luduș, un sat din județul Mureș, acum 37 de ani, din mamă săsoaică și tată maghiar. Simte că aparține mai mult de sași, căci plecarea lor din Transilvania a fost pentru el o traumă. De asta locuiește acum într-o biserică evanghelică luterană săsească, veche de 800 de ani, pe care vrea s-o restaureze și s-o picteze cu istoria strămoșilor. Până și garsoniera sa din București este o incursiune în Ardeal. Nu e obsedat doar de sași, ci de istorie, în general. A fost profesor suplinitor patru ani și are toată colecția de reviste *Magazin Istoric,* începând din 1963. Dacă nu știi trecutul, multe dintre lucrările sale nu le înțelegi. Într-o singură pictură concentrează secole de episoade cotidiene dominate de crimă și pedeapsă, credință și blasfemie.

Cu o sursă de inspirație precum istoria, Tara poate desena mai mult decât ne putem imagina. Are mii de lucrări și face artă din orice și pe orice: hărți vechi, cartoane reciclate, planșe școlare uitate, pânze împletite din zdrențe, obiecte găsite precum oase de animale, plăcuțe din lemn, bucăți de fier și șuruburi. E artist de mic, deși a făcut Liceul Industrial pentru prelucrarea, exploatarea, comercializarea și industrializarea lemnului din Sibiu. Are diplomă de strungar, dar și de artist, eliberată de Universitatea de Arte și Design din Cluj. Până în prezent a avut vreo 20 de expoziții personale și tot pe-atâtea de grup, iar din 2008 a trecut granița în Ungaria, Olanda, Germania, Austria și SUA.

M-am întâlnit cu Tara la o terasă în Centrul Vechi al Bucureștiului, ca să vorbim despre arta sa transgresivă. Urma să zboare în aceeași zi în Macedonia, la relaxare, dar și ca să expună.

Vice: Ce expoziție ai în Macedonia?
Nu știu. Mi-e lene să citesc mailurile dacă nu au în ele cuvintele „bani" și „femei". Viața asta e durere și chin și astea sunt singurele lucruri frumoase care mă aprind. Nu că aș fi lacom la bani, dar am moșii pe cap.

Cum ar fi biserica proaspăt cumpărată. Locuiești acolo?
Da, am pat. Știu că pare aiurea. Atmosfera e halucinantă. Biserica are opt secole și se află într-un sat fantomă cu un singur locuitor, o bătrână de 75 de ani. Mai sunt niște case peste care a crescut vegetație, pentru că au fost părăsite acum 40 de ani. Altcineva nu poate dormi aici, dar eu m-am învățat. Noaptea sunt niște sunete înfricoșătoare. Dețin și cimitirul de lângă, cu majoritatea crucilor distruse și gardul întreg. Se află chiar în mijlocul pădurii.

Cum vei picta biserica?
Voi picta istoria comunității săsești din județul Sibiu pe niște panouri care vor fi puse pe pereți – o să mă plictisesc de scenele respective și astfel le pot înlocui. Va dura doi ani.

Abordezi subiecte politice.
Dar mai degrabă sunt apolitic. Politica e făcută de porci criminali, din moment ce Barack Obama a primit premiul

Gaza Now *vorbește despre incursiunea israeliană din Gaza, din 2008, în care au căzut victime foarte mulți civili. Lucrarea a fost cenzurată și expusă ulterior.*

In the Name of Communism *este dedicată soldaților care și-au dat viața pentru ideologia comunistă. Face parte din următoarea expoziție de la Berlin, „In the Name of…".*

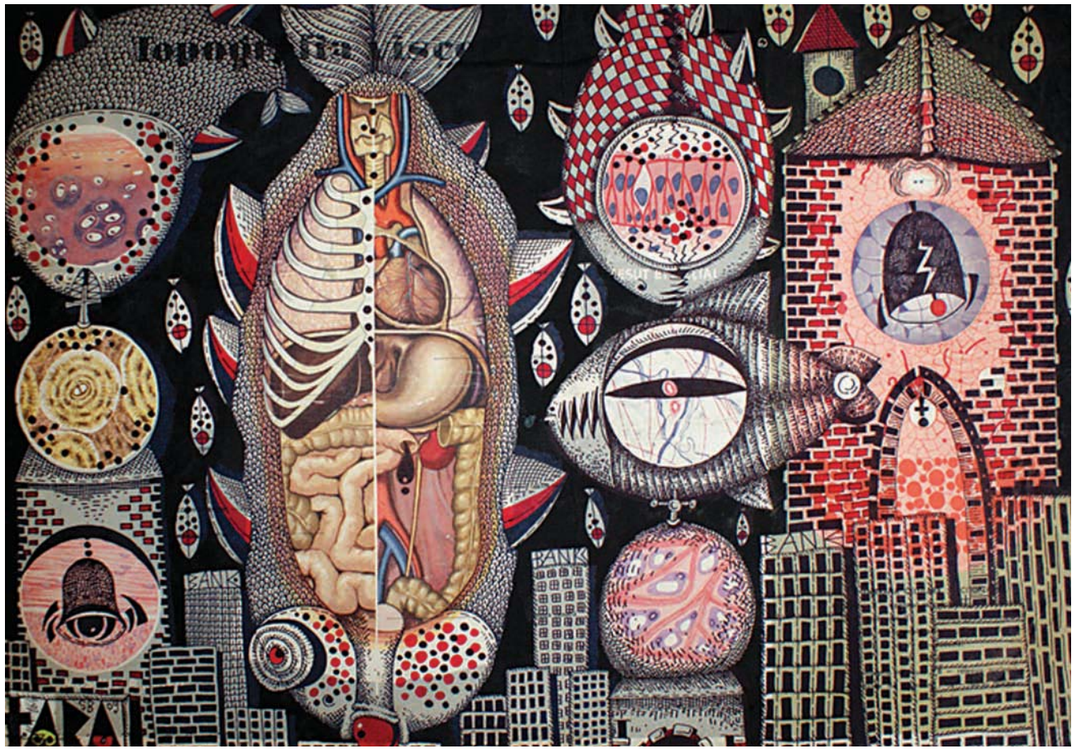

SUS: County of Sibiu 2 *face parte dintr-o serie amplă de planșe de anatomie pe care Tara desenează sate, oameni, case și biserici din județul Sibiu.*

STÂNGA: Capitalism. Romania 20 years later in vain. *Tara intervine pe suprafața unei planșe de propagandă socialistă, schimbă coordonatele, adaugă conotatii noi și consideră în mod sumbru că în acești 20 de ani de libertate aproape nimic nu s-a schimbat.*

Nobel pentru Pace când a trimis trupe în Afghanistan. Ăia până la urmă își apără țara. Peste tot în lume unde e un război de rezistență se consideră că acei oameni sunt teroriști. Înseamnă că asta a fost și Robin Hood, nu?

Sunt porci, dar sunt sursa ta de inspirație.
Îmi place să desenez porci. Am lucrări cu politicieni cu capete de porci. Dar nu exploatez părerea mea despre comunism și neocomunism într-un stil *fancy* și amuzant. Mi se pare o porcărie să prezinți ce a fost atunci așa, când de fapt a fost o tragedie.

Cât de des ești cenzurat?
În 90% din situații am fost cenzurat, începând din școală și până astăzi. Au fost cazuri în care lucrările se refereau la incursiunea israeliană în Gaza din 2008, când au murit 1500 de oameni, majoritatea civili. Anul trecut au fost scoase dintr-o expoziție în Germania lucrările care se refereau la crima comisă împotriva umanității de către armata germană în Afghanistan, la Kunduz. Organizatorii români au zis că nu putem jigni țara gazdă și au lăsat doar patru din 40 de lucrări, deși nemții au spus că pot fi expuse, căci ei sunt o țară liberă. Acum câțiva ani mi-a fost retras premiul pentru cea mai bună pictură din Ardeal sub 35 de ani, în momentul decernării de către consulatul german, la Sibiu, pe motive politice. Ei pretindeau că lucrarea respectivă aduce aminte de perioada nazistă. Am mai fost acuzat că sunt antisemit sau că fac apologia mișcărilor islamiste și a negaționismului.

Și faci?
Nu. Reproduc o realitate oribilă, sub o formă pictată. Folosesc simboluri naziste doar ca să spun că această tragedie continuă și în ziua de astăzi: Cecenia, Kurdistan, Armenia, Ruanda.

Nu mai știu pe nimeni care să deseneze pe hărți.
A fost ideea maică-mii. Ea și alți directori de școli rurale au hărți ale satelor nefolosibile, din perioada comunistă, regalistă, săsească. Stau aruncate prin podurile școlilor sau ale primăriilor și îmi sunt date gratis. Am cel puțin 500. Pe cele foarte vechi nu le folosesc. Pe celelalte le desenez și din lipsă de bani. Materialele costă zeci de milioane. Eu vând o hartă cu minimum 1 500 de euro, iar investiția e de doi euro, adică două markere.

Cât timp a trebuit să treacă până să vinzi?
Mult. E greu să schimbi apucăturile de a cumpăra artă de proastă calitate. Câteodată câștig sume mari, altădată nimic. Dar pot să trăiesc din asta. Oricum, altceva nu știu să fac, sunt un autist.

Să fie lucrările tale o eliberare de frustrare?
Da, într-adevăr, sunt frustrat. Dar fac ceva cu frustrările mele.

Ce frustrări de viitor ai?
O sută de lucrări pe hărți reprezentând tot atâtea sicrie, care aduc acasă corpurile soldaților morți pe alte fronturi. O expoziție pe globuri pământești și niște cărți de *Tarot*, făcute manual și imprimate la presă, scoase într-o serie de 500.

Chechnya și Chechnya Unbroken Heart *vorbesc despre rezistența cecenă, despre ororile unui război nedrept în care populația civilă are cel mai mult de suferit.*

SUS: U.S. Army *este o critică la adresa luptelor date de către armata SUA în Abu Ghraib, Baghdad, Fallujah, Baquba și Mosul.*

STÂNGA: Transilvania *reprezintă pentru Tara un spațiu mirific și în același timp o junglă. „Jungla Transilvană", cum o numește artistul, în care figura lui Dracula și liliecii bântuie satele săsești părăsite. Doar bisericile își mai amintesc vremurile demult apuse.*

TEXT: CRISTI MĂRCULESCU

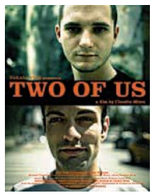

THE TWO OF US
Parada Film

Noi doi

Cristi și George s-au filmat vreme de doi ani. Materialele, montate de Claudiu Mitcu constituie un documentar lipsit de senzaționalisme despre un cuplu de studenți gay. Care fac chestiile alea tipic românești, gen grătare la iarbă verde, fandoseli pe muzici proaste și Revelioane în mulțime. Mai fac și chestiile alealalte, declarațiile de dragoste și geloziile de moment pe care până la Cristi și George niciun cuplu de bărbați români nu le-a mai făcut la modul atât de public. VICE l-a întrebat câteva chestii pe Claudiu Mitcu (documentarist de profesie, tată de copilă care trebe culeasă de la grădiniță la ora patru și ocazional DJ de rock), despre primul documentar de acest gen din România.

Vice: Care au fost reacțiile la prima proiecție, în Deltă, la festivalul Anonimul?
Claudini Mitcu: Sâmbătă la trei erau vreo 150 de oameni, iar după cinci minute au ieșit vreo șapte. Mi s-a părut firesc, am apreciat, până la urmă era timpul lor. Erau rockeri pe care-i vedeam prin camping în fiecare seară, înainte de film, când îi manipulam cu Nick Cave. Ei bine, la un moment dat, DJ-ul a apărut cu un film cu niște gay. E de înțeles că pentru ei lucrurile nu s-au prea legat.

Șapte din 150 nu-i rău deloc. Mai ales că n-a fost un documentar prea ușor de făcut. Sau a fost floare la ureche?
Cel mai greu a fost să găsesc protagoniștii. I-am căutat mult. Inițial am încercat să-i găsesc prin diverse cunoștințe, dar după ce mă întâlneam cu potențiali subiecți și după ce le spuneam ce se poate întâmpla cu acest documentar, am ajuns până la urmă la asociația Accept.

Ducem lipsă de gay flamboianți și dornici de vedetisme?
Le e frică să se expună. În primul rând din cauza familiei, în al doilea rând, din cauza societății. Să fii expus și să te vadă ceilalți este un risc care îți poate provoca anumite neplăceri. La serviciu, pe stradă, oriunde.

Chiar crezi că e riscant să umble pe stradă? Documentarul arată că nu se pot identifica nici ei între ei. Sunt doi post-adolescenți anonimi, din zona de studențime, pe jumătate cocalari...
Nu le-aș zice cocalari. Sunt din zona de tineret. Cred că se vor dezvolta destul de OK, au doar 20-22 de ani.

Și-au făcut coming-out-urile? Măcar față de familie?
Părinții, lucizi, știu, dar nu pentru că li s-ar fi spus. Au dat un *search* pe google, au văzut că sunt băgați în organizații din zona gay. Toată lumea știe, dar nu direct de la ei. Eu i-am rugat de nenumărate ori, înainte de a începe proiectul, să-și anunțe apropiații, ca să fie conștienți de lucrurile pe care le implică vizibilitatea.

Ai avut 40 de ore din care să faci montajul. La cât de tabu e subiectul pentru o mare parte din români, nu ar fi fost de impact ceva scandalos?
Voiam să fie o chestie simplă, fără pretenții revoluționare, pledoarii și propagandă. Am eliminat din start latura șocantă. Ar fi fost la îndemână să filmez niște chestii pe care oricine și le imaginează, cum ar fi un act sexual în sine. Dar asta ar fi fost și penibil, și riscant.

Ți-au trimis și chestii intime, pe care le-ai omis?
Le-am spus că asta mă interesează mai puțin. Ei au ales ce, când și cum să filmeze. Dacă aș fi avut o implicare mai mare, aș fi vrut să-i văd mai mult în public (pe stradă, la locul de muncă). N-au acceptat, iar eu le-am respectat decizia. Ar fi fost destul de simplu: „Băieți, hai în stradă și luați-vă în brațe ca să vedem ce se-ntâmplă". Dar nu mai făceam documentar, găseam doi actori și intram în ficțiune.

Le-ai cerut feedback pe ce ai montat?
Amândoi au văzut filmul până în momentul despărțirii. Apoi am vrut să fac o paralelă: unul plânge, altul râde. Cristi a fost, cumva, gazda emisiunii, a ținut discursurile la cameră, ca un fel de jurnal.

Există o secvență care rezumă filmul. Când intră la metrou, în noaptea de Revelion 2010/2011, și sunt perfect integrați în marea de oameni. Nu ies cu nimic în evidență. Sunt doi cetățeni anonimi.
Da. Și nu e singura dată când sunt absolut identici românului obișnuit. Cântă, fac grătar la iarbă verde, fac mici...

Te-ai gândit că filmul, tocmai pentru că este lipsit de senzaționalism și propagandă pro-gay, ar putea fi utilizat ca mesaj pro-toleranță de către ONG-uri și asociații?
Ei m-au ajutat să găsesc persoane dispuse să participe la documentar. Dar niciun ONG nu a fost implicat în partea creativă, artistică sau tehnică. Deși s-au bucurat că se face filmul, nu cred că va fi utilizat ca portret emblematic al unei comunități – printre ei există oameni care nu se vor regăsi în imagini. De-asta evit să zic că e un film din seria „așa sunt ei, gay-ii", pentru că ei doi nu sunt reprezentativi. E un film al lor, al unui cuplu care e gay și atât.

Ce face din *Noi doi* un documentar care să merite văzut?
Momentele în care sunt foarte naturali, în care uită că se filmează. E o secvență genială, în care se află la un hotel, la munte, în pat, unde își vorbesc despre gelozie și își analizează numerele din telefoane. Merg cam departe, ajung la o palmă în cap, când își aduc brusc aminte că se filmează și sting camera.

***Noi doi* e selecționat la festivalul de documentar de la Sibiu. Cum te aștepți că o să fie primit acolo?**
Astra e un festival de documentar foarte mare pentru sud-estul Europei și foarte bine cotat. Acolo este un public matur, chiar în vârstă, față de Anonimul, unde e majoritar tânăr. Sunt foarte curios de reacții.

Noi doi este primul documentar care pune în lumină un subiect românesc tabu, considerat de mulți "nelegiuit, bolnav și periculos": viața în comunitatea gay.

COLȚUL DE ȘTIINȚĂ: PUTERE PILI

EXPLICATĂ DE MÁRK TUÓMINEN LUI HARRY CHEADLE

Mark Tuominen e profesor de fizică la Universitatea din Massachusetts, Amherst. A lucrat recent cu o echipă de fizicieni și microbiologi care au descoperit că bacteria Geobacter sulfurreducens e conducătoare de electricitate și, într-o bună zi, ar putea înlocui plictisitoarele baterii și fire metalice.

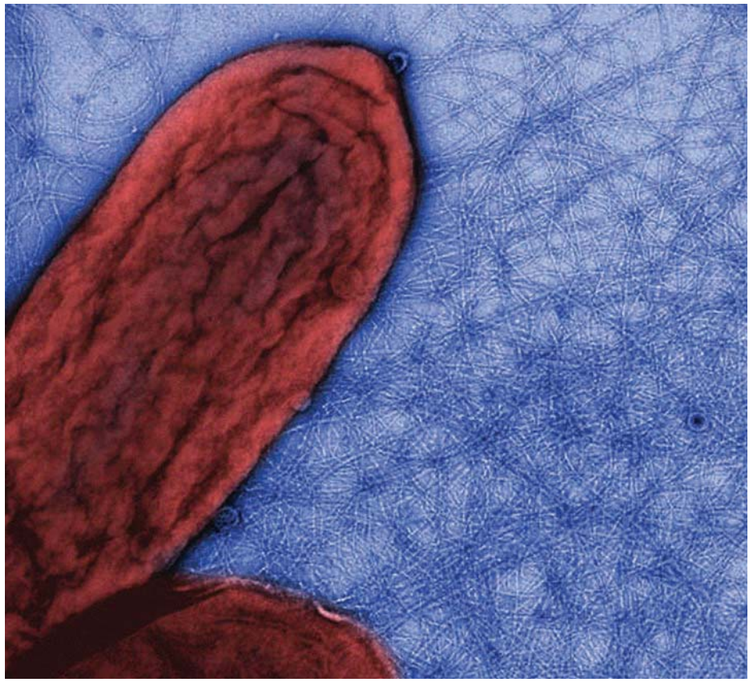

O imagine mărită cu nanofilamentele microbiene care ar putea înlocui într-o zi conductorii sintetici. Orice asemănare cu un penis e pură coincidență. Fotografie publicată prin amabilitatea UMass Amherst, Annei Klimes, și a lui Ernie Carbone.

Geobacter sulfurreducens sunt bacterii care trăiesc în colonii descoperite sub pământ, acolo unde nu este oxigen. În loc să respire, ele trebuie să elimine electroni, așa că îi pasează atomilor de fier sau magneziu din sedimentul în care trăiesc, care acceptă electroni. În 2005, am descoperit aceste nanofilamente – arată ca niște fire de păr care cresc pe corpurile bacteriei – care conduc electricitatea. Asta e destul de interesant, dar am descoperit în ultimul nostru experiment că aceste nanofilamente sunt întreținute ca o rețea de metal care poate conduce curentul pe distanțe mari.

Bacteria e mare cât un micron, adică o milionime dintr-un metru. (Ca referință, o globulă roșie din sânge are șase microni). Dar aceste nanofilamente – biologii le numesc pili – pot crește până la mărimea de 20 de microni sau mai mult. Chestia este că asta nu e distanța maximă pe care o pot atinge, deoarece atunci când bacteriile trăiesc în colonie, pilii uneia ating pilii alteia, care ating pilii altei bacterii și așa mai departe.

Proprietățile acestor rețele de nanofire sunt foarte asemănătoare cu cele ale conductorilor organici sintetici care au fost creați în laboratoare și acum sunt folosiți în diferite produse, cum ar fi diodele organice emițătoare de lumină. Se pare că natura știe să facă conductoare organice din proteine, și asta e fascinant. De aceea e considerată o descoperire destul de mare.

Aceste nanofire vor fi folosite în viitorul apropiat și, foarte posibil, pe termen lung, în viitorul mai îndepărtat. Pe termen scurt, ceea ce știm despre această rețea electrică bacteriană ne va ajuta să creăm celule carburant microbiene, care reprezintă o sursă organică de energie electrică.

În viitorul îndepărtat, vom studia acest material și modul în care îl folosește natura. De exemplu, e o rețea foarte întortocheată – arată ca niște spaghetti – și are o suprafață capabilă să stocheze foarte multă energie într-un spațiu mic. Încercăm să descoperim cum să facem asta, dar suntem încă la început. Deocamdată am făcut o descoperire de bază. Nu am apucat să studiem materialul îndeajuns cât să ne dăm seama dacă îl putem transforma într-un și mai bun conductor sau dacă asta e capacitatea lui maximă.

Încă nu înțelegem complet sistemul. Am analizat multe dintre proprietățile nanofilamentelor și am observat că se comportă ca niște conductori organici, dar nu cunoaștem în detaliu structura atomică și moleculară a pililor. Așa că o să folosim fizica și biologia pentru a ne da seama care e această structură și dacă e posibil să o reproducem cumva.

Oare va veni o zi în care materialele organice vor înlocui materialele anorganice din apartura electronică? Aș zice că nu. S-a investit o grămadă de efort și tehnologie pentru confecționarea electronicelor de înaltă performanță din silicon și e foarte greu să întreci siliconul când e vorba de calculatoare sau telefoane mobile. Dar în alte domenii în care costurile sunt importante, cum ar fi bateriile solare, cred că toată lumea va fi interesată de folosirea materialelor organice. Panourile solare din silicon sunt prea scumpe, de aceea nu le vezi pe toate acoperișurile.

Bacteria aceasta e un mod prin care natura a reușit să creeze conductori din materiale naturale obișnuite și se pare că e foarte performant, deoarece nu investește multă energie în folosirea acestor materiale pentru a produce electricitate. Cu siguranță va fi un mod eficient de a crea materiale. Întrebarea este cum putem profita de el.VICE

VIDEO-GAMES KILLED THE RADIO STAR

TEXT: ADISTU'

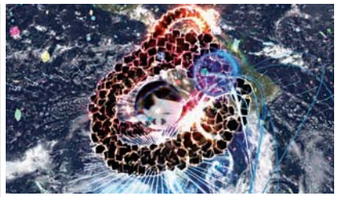

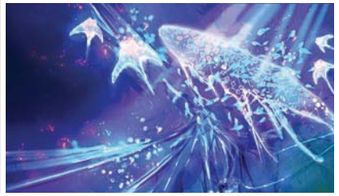

CHILD OF EDEN

Publisher: Ubisoft

Platformă: 360, + Kinect, PS3 + Move

Japonezul Tetsuya Mizuguchi a lansat mult așteptata continuare Rez (2001), *Child of Eden*, unul dintre primele titluri compatibile cu senzorul de Xbox 360, Kinect.

Este un *shooter* de acțiune cu temă spațială, pe bază de ritm, o ciorbă virtuală fermecată făcută după o rețetă simplă. S-au amestecat într-o oală multicoloră ingrediente conceptuale precum *Space Invaders, Audiosurf* și *The Polynomial: Space of Music*, s-au fiert apoi la lumină UV și s-au condimentat cu chimicale nedescoperite încă, din cele mai umede vise ale lui Shulgin.

Jocul gravitează în jurul unei gagici de 18 ani numită Lumi, primul om născut în spațiu în 2019, ale cărei memorii și personalitate au fost arhivate electronic. În secolul al XXIII-lea, oamenii de știință încearcă să o recreeze sub formă de inteligență artificială în interiorul Eden-ului, o bază de date universală, gen Super Internet, care, asemenea strămoșului său, Internetul, este virusat atunci când încerci să accesezi tinere de 18 ani. Misiunea mea este să dezinfectez rețeaua și să o salvez pe această Lumi, dar vă anunț cu dezamăgire că nici măcar la finalul jocului nu își dă rochia jos.

În schimb, este o fire sensibilă, cântă despre paradis, armonie și alte laitmotive psychedelic-pop copilăroase. Ea este leader-ul și singurul membru al trupei virtuale Genki Rockets, responsabilă pentru mai multe *sountrack*-uri din repertoriul de jocuri marca Mizuguchi. Vocea ei este formată din cele ale mai multor soliste, iar muzica e compusă de Mizuguchi însuși, împreună cu un număr incert de artiști anonimi.

Dezinfectarea este un proces prin care adaug elemente noi soundtrack-ului. Virușii trebuie împușcați cu raze de lumină, pe ritmul muzicii; fiecare rază reprezintă un sunet în plus. Cu cât țintesc mai mulți viruși deodată, cu atât mă îmbin mai fluent cu ritmul. *Child of Eden* nu se oprește aici când vine vorba de elemente sinestezice captivante – sunetele de navigare ale meniului sunt în aceeași gamă cu muzica, iar *controller*-ele vibrează pe *beat* și pe melodie, chiar și când le țin în buzunare și folosesc Kinect. Q Entertaiment, studio-ul de producție al lui Mizuguchi, a creat chiar și un ham special pentru patru *controllere*, dar nu are intenția să îl pună pe piață. Egoistul.

În cursul celor cinci nivele numite arhive, fiecare cu design diferit, am întâlnit un ecosistem spațial format din viermi intergalactici plini de bucăți de caca mov, balene cosmice, un șoim auriu strălucitor și meduze multicolore, toate într-un ocean neonic scos dintr-un manual de geometrie. Singurele prezențe umanoide cu care m-am confruntat au fost o gașcă de alergători competitivi formați din fibre fluorescento-fosforescente. Ocazional, sportivii aleargă vertical și se transformă în planete care se ciocnesc între ele.

Când te apropii de *boși*, Lumi sau fragmente din ea încep să clipocească din ce în ce mai puternic în mijlocul ecranului, câteodoată într-o găurică luminoasă, ceea ce mi se pare în același timp hilar și plin de adrenalină, penibil și frumos, erotic și naiv, wtf dar perfect de înțeles.

Finalul jocului e pacifist. Am dezinfectat un arbore auriu plin de amintiri, din care înfloresc fotografii, o varietate mare cu delfini și cu oameni, printre care doi tipi cu o roată de carusel în spate care fac semnul rock-ului din degete. În loc de țâțe am primit opțiunea de joc cu efecte audio în timpul *gameplay*-ului și filtrul vizual *Trip*, care pune paie pe focul deja tripant.

Deși *Child of Eden* a fost destul de scurt în timp real, metafizic am simțit că renasc de mai multe ori. După ce l-am experimentat, pot spune că sunt în ceață în legătură cu viitorul și evoluția jocurilor video. Ce se poate mai mult de-atât? Sper, totuși, ca minți precum cea a lui Mizuguchi să continue să deformeze realitatea în moduri cât mai neașteptat de sucite. VICE

Child of Eden *este disponibil în România prin Best Distributions, iar pe 23 septembrie va fi lansarea europeană pentru versiunea de PlayStation3, care va avea suport pentru sistemul periferic PS Move.*

TEXT: ADISTU'

Pioneer. An honorary title forcefully obtained by all those aspiring socialists and communists aged between 7 and 8 years old through enrollment in the Pioneer Organization. A pioneer worthy of the title is distinguished by a daily outfit consisting of a red, triangular scarf with a red-gold-blue outside border, participation in summer camps with a balanced program of fun games and propaganda training and visiting the establishments "Casa Pionierilor/ Pioneer's House" and "Palatul Pionierilor/Pioneer's Palace" for further recreation. Due to its open, meritocratic recruitment policy, often reenforced by a coercive one, 98% of the children aged 7 to 8 became pioneers in the last decade of romanian socialism. At the end of the the school year the best pioneers were awarded with titles like: "Pionier de frunte" ("Leading Pioneer"), "Cutezatorul" ("The Brave One"), "Pionier fruntas in munca patriotica" ("Leading Pioneer in Patriotic Work") or "Meritul pionieresc" ("Pioneer Merit"). This contributed to a career-oriented sense of fulfillment experienced during the typical childhood pastimes.

Matricola. The Matriculation patch, you wear it on your sleeve or chest and it marks the school you are attending. Most likely, it is used to inform the citizens willing to return you in case you are lost.

Dacia. A Romanian - built car affordable to any working man, available by winning the Envelope Lottery (see below) or joining the Communist Party and the Union, or by contributing to a savings account at the CEC (conveniently pronounced cheque, it is an abbreviation for the Savings House) and waiting between 5 and 10 years.

Daciada. A nationwide sporting event. The name comes from associating Dacia (the name of our country 2000 years ago and a popular car – see above) and Olimpiada (the Romanian for Olympic Games).

---

8 martie. The 8th of March: the International Woman Day but also Mother's day. One offers gifts of glass or crystal vases, porcelain figurines, women's stockings, coffee beans, soap, deodorants (not that mothers are dirty, but good soaps – read imported – are a rare find).

Sindicat. The Union: an organization which defends the rights of working people (but also intellectuals and artists); it organises meetings at high frequency where one can denounce or reprimand but also give praise to someone. Also, the Union takes care of the leisure time of the employees.

Oina. The Romanian national sport, which is willingly played by no man born in the 20th century. Some grandparents or grandgrandparents, when urged to be sincere, admit never remembering seeing anyone engage in a game of Oina. Despite the rules being different, Oina is very similar in both equipment and technique to an american sport called baseball. The ancient invention of Oina (the unacknowledged precursor of baseball) is often mentioned to underline the pioneering status of the Romanian people held in fields so diverse as to include sports.

Mos Gerila. Old Man Frosty: a pseudo Santa Claus, very similar in appearance and habit to the red fat Christmas gift-giver (despite the taboo surrounding the similarities between the two) who officially arrives during the New Year's Eve but unofficially (or clandestinely) could also show up for Christmas. The banning of Santa from official mythology carries no importance to infants, because Frosty's generosity is not lacking compared to Santa's generosity.

Radio Vacanta. Holiday Radio: radio station broadcasting on the Romanian seaside from July to September.

AMINTIRI CU AROMĂ NOSTALGICĂ DE GUMĂ TURBO

editura Hardcomics

Andreea Chirică n-a urmat un liceu sau o școală de artă, dar a dezvoltat o pasiune pentru mâzgăleli inspirate din monotonie, la biroul ei de copywriter de 32 de ani, din București. Și-a desenat colegii în ipostaze absurde și le-a trimis ilustrațiile pe mail până când aceștia i-au dăruit un blog de ziua ei și au încurajat-o să le împărtășească cu multă lume. Pe blog a postat și vreo 50 de desene care răspundeau la întrebarea prietenilor din străinătate: „Cum a fost copilăria ta?". Ulterior, au constituit punctul de plecare pentru *The Year of the Pioneer*, o nostalgică și amuzantă corcitură de roman grafic și bandă desenată, în limba engleză. Anumiți termeni, cum ar fi „compot", „loz în plic" sau „Moș Gerilă" i-a lăsat în română și i-a explicat academic într-o legendă.

Andreea a relatat prin 112 ilustrații alb-negru și prin explicații de mână un an din viața ei de copil de șapte ani, în Republica Socialistă România, mai exact în Medgidia. Evenimentele sunt semi-cronologice, fără un fir narativ bine delimitat, pentru că *The Year of the Pioneer* este de fapt o colecție de situații din anul 1986. Andreea n-a vrut să judece nimic cu ochi maturi, ci să arate de ce era obsedată și interesată atunci, adică de dulciuri și de desene animate, în mare parte.

Deși nu avea nicio părere despre tovarășul Ceaușescu și mediul politic, se vede destul de clar în adâncul ei dorința de a locui într-o țară non-comunistă. Se joacă „Stop alese!", un shopping imaginar din almanahul de produse germane Neckerman, preferă și devine dependentă de guma Turbo din Turcia în locul celei românești cu gust de nisip și folosește o antenă TV pirat pentru posturi bulgărești.

În toată cartea sunt doar două cadre legate de pionieri, dar titlul a fost ales pentru că, dacă întrebi orice persoană din acea generație ce s-a întâmplat la începutul claselor primare, ei îți zic, auto-ironic – așa cum este scrisă și cartea –, că au fost făcuți pionieri, cel mai grandios statut fără sens pe care îl puteai primi la vremea respectivă.

Pe viitor, Andreea se gândește să surprindă în ilustrații și anii '90, dar cică trebuie să mai treacă puțin timp până când devine interesantă cu adevărat și perioada asta. Totuși, vrea să se îndepărteze de latura autobiografică, iar noi de-abia așteptăm să vedem în ce direcție. VICE

Pentru mai multe ilustrații ale Andreei Chirică, vizitați blogul dessinscalins.blogspot.com

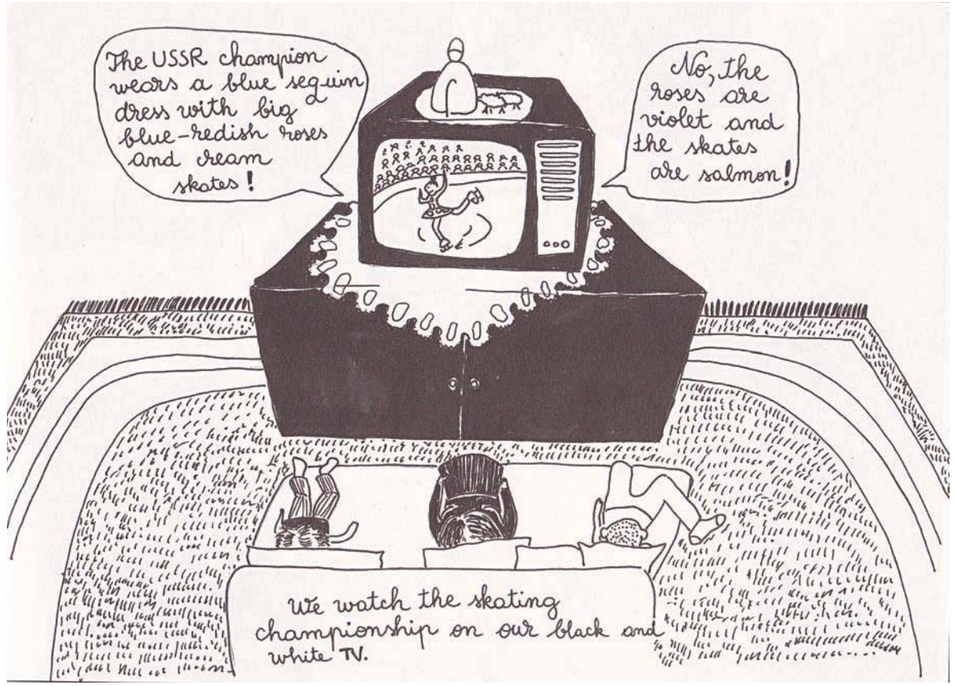

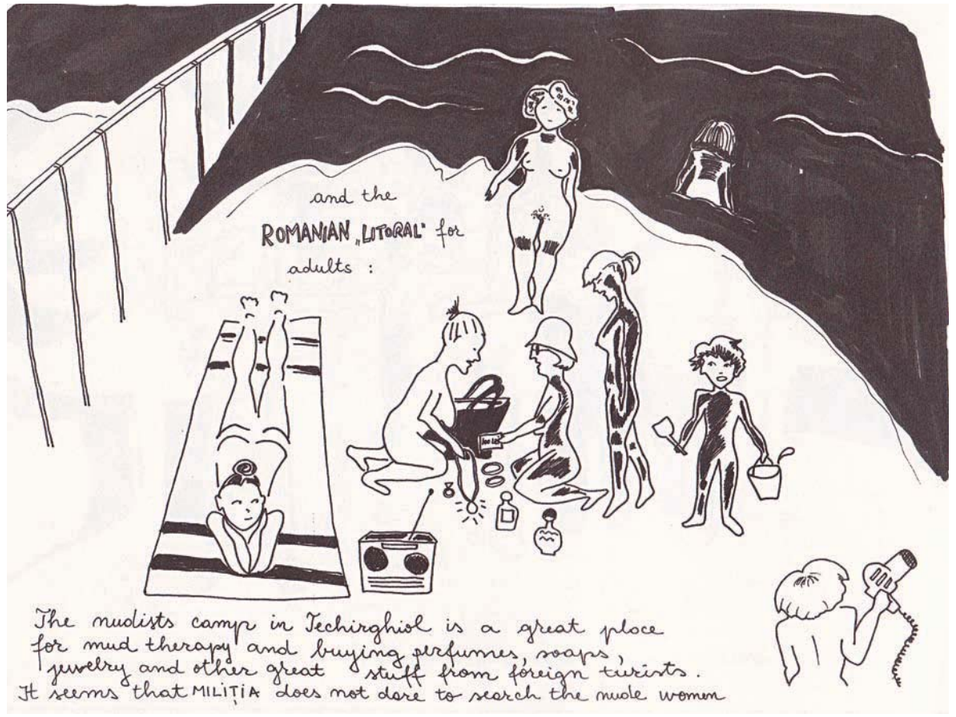

CEL MAI BUN ALBUM INTERNAȚIONAL AL LUNII: WOLVES IN THE THRONE ROOM

CEL MAI BUN ALBUM ROMÂNESC AL LUNII: GRIMUS

SPANK ROCK
Everything Is Boring and Everyone Is a Fucking Liar
Bad Blood

E greu să nu-ți placă tipul ăsta. Cam jumătate din piese sunt pe stilul rap-super-fun-de-dansat și fiecare parcă a fost aleasă cu grijă, astfel încât să n-ai nicio șansă ca Spank Rock să nu ți se pară mișto. Mai sunt și niște piese cu versuri murdare pe care să te freci de un necunoscut grețos în bezna unui club și mai sunt unele disco gen Scissor Sisters, pentru fetele cărora nu le plac versurile gen „The pussy pussy… pu zzy… pussypussypussy!"
CRANK SPOCK

KUEDO
Severant
Planet Mu

Kuedo e Jamie Teasdale, care pe vremuri reprezenta jumătate din scena dubstepului din Bristol, sub numele de Vex'd. Între timp, a renunțat la generatoarele electronice care emit frecvențe pentru dobitoci în favoarea unui techno modernist împănat cu clopoței orientali și bâlbâială de tip juke. „Truth Flood" și „Whisper Fate" scânteiază cu felul acela de claritate senină care face aproape toată muzica de club să sune infect.
CHILL DAVE

BALAM ACAB
Wander/Wonder
Tri Angle

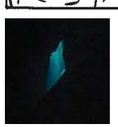

Noul album Balam Acab e un trip de clasa I. Alec Koone se joacă la greu cu loop-uri și sample-uri, distorsionându-și vocea la nivel de Chip & Dale pe helium în toate piesele. Dă drumul la „Oh Why" și te trezești într-o peșteră cu ecouri, plutind în apa bolborositoare a unui bong, printre sirene și maimuțe de mare. Apoi bagi „Motion", care emană sexualitate pură, și te exciți, dar ți-e prea lene să te târăști până la computer. Nu vrei decât niște chipsuri cu aromă de barbecue. Ce? Am gândit cu voce tare?
JENNIFER GOGOAȘĂ

NEON INDIAN
Era Extraña
Static Tongues/Mom+Pop

Multă lume s-a întrebat cum o să sune al doilea album Neon Indian. Adevărul e că sună drăguț. Cred că e genul de muzică cu care să mă delectez când nu încerc să fac puncte și să găsesc lucruri deștepte de zis. E cu siguranță foarte soft, mai lucrat decât primul album, dar mie îmi plac sunetele mai dure. În orice caz, chiar dacă pentru mine asta nu e un plus, pentru „sound-track" de film și reclame e foarte OK.
NICK GAZIN

COM TRUISE
Galactic Melt
Ghostly International

Când pui albumul ăsta, simți că te miști cu viteza unui melc drogat printr-o lume viitoare strălucitoare unde totul e inofensiv, dar puțin trist. Prima piesă se cheamă „Terminal" și e ceva asemănător cu ce auzi cât aștepți la coadă să te dai în tiribombă la Disneyland. Păcat de numele ăla holocaustian.
KICHOLE NIDMAN

SALLY PARADISE
Aouu!
Jeunesse Cosmique

Ai ascultat ultimul album Radiohead? E super tare. Asta dacă îți place Radiohead. Mie îmi plăcea Radiohead la nebunieee în liceu. Erau ca un fel de Zep pentru mine. M-am cam dezumflat după *Hail to the Thief*. Eu, nu trupa. Ei au rămas tari, pe poziții, doar că nu mai eram eu în același film cu ei. Au devenit puțin progresivi, totuși. Cred că pe ăla gratis, In Rainbows, am auzit chestii foarte asemănătoare cu Alan Parsons Project. În orice caz, cel nou e bun. Încă mai bagă chestii jazzy-electronice, dar cu un sound ceva mai abstract. Nu-mi amintesc dacă l-am băgat aici sau nu – cred că nici nu i-am făcut recenzie. Și cred că Aouu! e exact cum ar fi sunat Radiohead dacă era compus dintr-o canadiancă franțuzoaică de 20 de ani și prietenii ei asiatici.
TAD GERK

RUSTIE
Glass Swords
Warp

Dintre cei doi scoțieni savanți în techno cu mutre de bebeluși cu care a semnat din nou Warp în 2009, Hudson Mohawke a fost cel mai ocupat. A scos pe bandă rulantă jam-uri sexy R&B, de parcă lucrurile care se petrec în imaginația lui murdară nu au încă o coloană sonoră, dar au nevoie de una imediat. Totuși, cred că e mai bună combinația LuckyMe-Rustie. Vezi Glass Swords, o amestecătură haotică de synthpop din anii '80, tobe grime și bucăți de neon synth atât de melodioase că-ți faci griji ca nu cumva să fure el toate melodiile bune înainte să apuce altcineva să pună mâna pe ele. Singura neglijență pe care i-o reproșez e că n-a inclus piesa lui cu cel mai mișto titlu ever, „Inside Pikachu's Cunt".
NED BUNGER

GRIMUS
Egretta
A&A Records

Toamna. Toamna e un anotimp trist. Frunzele copacilor se-ngălbenesc și cad. Plouă. Te gândești la chestii. Dormi. Mult. Când te trezești tentrebi de ce te-ai trezit și iar te gândești la chestii pentru că afară plouă. Și tocmai când viața ți se pare așa, ca o compunere de clasa a patra și totul e ca o ciocolată amăruie, vine albumul ăsta ca să-ți ofere coloana sonoră perfectă pentru asta. OK, e depresiv, dar nu-ntâlnești prea des o trupă de indie românească care să reușească să sune bine în timp ce se lamentează. Vorba aia, de lamentat se lamentează toți.
BÂTLANUL

CEL MAI NASOL ALBUM CU CEA MAI PROASTĂ COPERTĂ A LUNII: THE BRANDT BAUER FRICK ENSEMBLE

CEA MAI BUNĂ COPERTĂ A LUNII: MORBUS CHRON

WOLFGANG VOIGT
Kafkatrax
Profan

În sfârșit, techno nemțesc adevărat. Vechile căcaturi gen buf-buf umpa-umpa boing-boing făcute de un tip care arată ca un student la economie la Oxbridge căruia îi place să se dea din când în când prin clubul Berghain. Nici măcar n-o să mă prefac că înțeleg care-i faza cu albumul ăsta; vreau doar un colț întunecos, câteva boxe gigantice și niște legale.
SUBURBAN DWIGHT

MORBUS CHRON
Sleepers In the Rift
Pulverised

Death metalul suedez se freacă de orice și oricine care îi permite asta, de mai bine de 20 de ani. Pe lângă Maim și Bastard Priest, Morbus Chron sunt una dintre legendele viitoare ale genului, așa cum au fost înaintea lor Entombed și Merciless. Tripul ăsta de coșmar gen Autopsy prin death metalul anilor '80 și '90 nu are aerul amenințător al înregistrărilor mai vechi, dar Sleepers In the Rift va avea grijă ca iarna să fie insuportabil de sinistră. Așa cum ne spunea liderul trupei, Robba, anul trecut: „Dați-mi o conservă de ravioli și o bere și vă scriu un cântec".
TIM ROT

WOLVES IN THE THRONE ROOM
Celestial Lineage
Southern Lord

Instinctul îmi spune că Wolves in the Throne Room, cu stilul lor de viață la fermă, toalete ecologice și idei profunde despre iluminare spirituală, sunt de fapt niște Grateful Dead mai fioroși. Chestia e că ce au ei de oferit – un fel de ceață burzumică cu sintetizatoare sinistre și orații religioase sumbre pe părțile mai liniștite – este, în ansamblu, atât de bun încât nu mă simt ca un cretin dacă spun lucruri tâmpite de genul "Sunt versiunea black metal a ta, Împăratul Întunericului!". Bine, de fapt mă simt ca un cretin.
CHARLES HANSON

OLIVER
Eros
Lansat independent

Trupă cu experiență, am produs un album cu treișpe piese despre iubire, și pentru că membrii noștri au personalități multiple ne-au ieșit treișpe păreri diferite. Căutăm (alți) oameni care să ne asculte, să ne înțeleagă și să ne aprecieze, la fel de pudibonzi și imbecili ca generația lui Andrieș, cu sensibilități la poezie. Vă promitem că pe alocuri nu sunăm rău.
NARCIS

TORO Y MOI
Freaking Out
Carpark

Odată, mă rădeam pe picioare în duș și-am alunecat, m-am lovit cu bărbia de marginea căzii și-am leșinat. În timpul ăsta, am visat că sunt pe un ring de dans cu role, mă dădeam mare cu niște mișcări impecabile făcute în mers cu spatele, până când am fost informată prin microfon că am câștigat o farfurie cu chipsuri nacho, pentru că arăt așa bine. Albumul ăsta, cu bubble pop și electro ciudățel, e ca chipsurile alea de vis – o grămadă de ceva fierbinte, siropos, dar totuși foarte bun.
MATILDA FUCKLES

PAVAL
Spectrum
Selfreleased

Când am ajuns în Pădurea Baciu am început să aud niște chestii. Parcă urechile mele ajunseseră la Capătul Universului, captau unde de sunet ca și când aș fi auzit extratereștrii fierbând cazane cu lichid d-ăla de-al lor, în niște peșteri subterane unde aveam să-mi găsesc eu sfârșitul. Era îngrozitor, dar în același timp fascinant, și nu-mi mai puteam dezlipi picioarele din locul ăla. Mi-am întrebat prietenii dacă și ei aud aceeași chestie și mi-au zis că nu. După care mi-am dat seama că lăsasem muzica deschisă în mașină.
ALTA LUMEA

THE BRAND BRAUER FRICK ENSEMBLE
Mr Machine
IK7

Uau, stai așa! Ăsta e techno? Dar cântat pe instrumente adevărate? Stați să-mi culeg cele câteva bucăți de creieraș de pe jos. În caz că nu i-ați văzut până acum, BBF sunt trei nemți cu mutre serioase care încearcă să reproducă groove-urile și beat-urile de muzică electronică folosind echipament old school gen tobe și chitări. Asta înseamnă că sună ca oricare altă trupă necunoscută de post-rock de la sfârșitul anilor '90, care reușește să intre într-un ritm și să-l țină constant minute în șir. Interpretat de o trupă de zece oameni, Mr Machine e mai lejer și mai jazzy decât predecesorul său, dar totuși nu e decât un boogie rigid și neincitant care ar fi trebuit să rămână în sala de repetiții.
PITICUL CANAR

NURSES
Dracula
Dead Oceans

Comunicatul de presă pentru album spunea ceva de Prince, iar acum nu-mi pot scoate din cap chestia asta. Nu sună a Prince, dar mi-l pot imagina pe Prince ascultând asta – știți, ca mod de relaxare în lumea aceea a cupelor de cristal în formă de penis și a costumelor albe cu glugă. Compoziția pieselor e grozavă – smart, îmbină perfect momentele de minimal cu cele diafane – și, spre deosebire de alte trupe de tipi din Portland care folosesc ambianță electronică și reverb heavy, nu îmi pare rău de prietenele lor.
LOWMOAN SPECTACULAR

Epicerie fine În fiecare joi la orele 14,00 prezentat de marele bucătar șef Guy Martin

Întalnirea cu cele mai bune filme francophone subtitrate în limba română
în fiecare duminică și joi la orele 22,00

Subtitrate în limba română
de luni până vineri la orele 13,30

Thalassa
Călătorie în jurul lumii subtitrată în limba română
în fiecare sâmbătă la orele 19,30

TV5MONDE este disponibil pe cablu și satelit în toată țara
www.tv5monde.com

UN MONDE, DES MONDES,
TV5MONDE

MON ANGE © MK2, TOUS UNIS POUR L'ARCTIQUE © PVP-Films Inc., THALASSA © Rachid Korichi / FTV

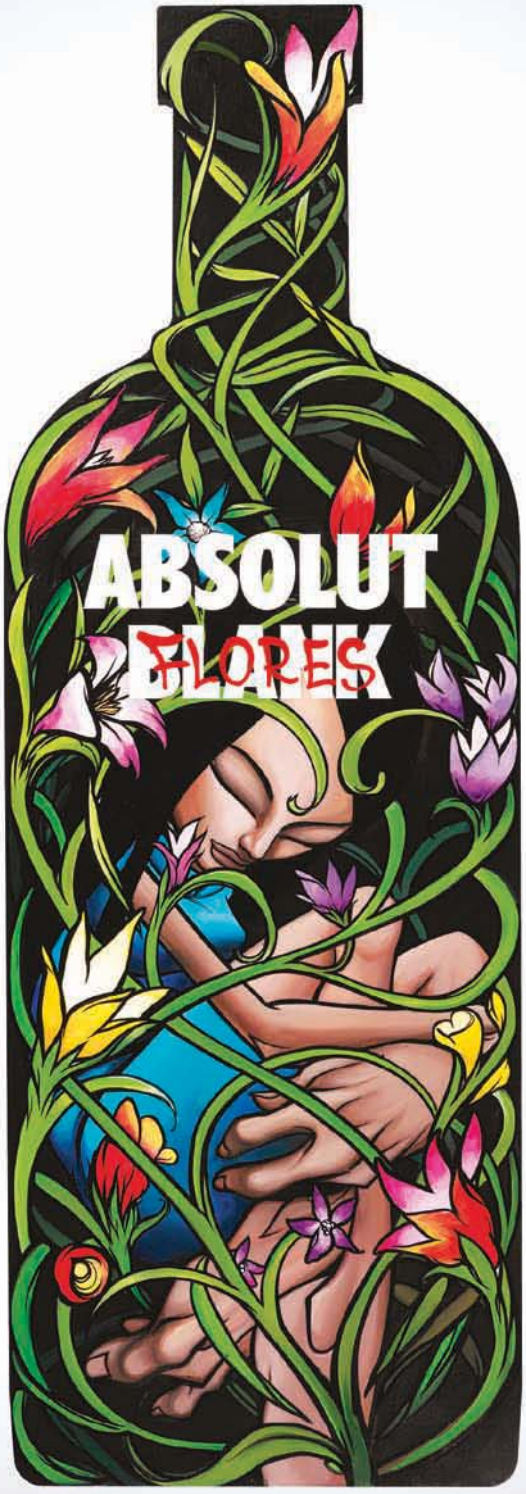

IT ALL STARTS WITH AN ABSOLUT BLANK